

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

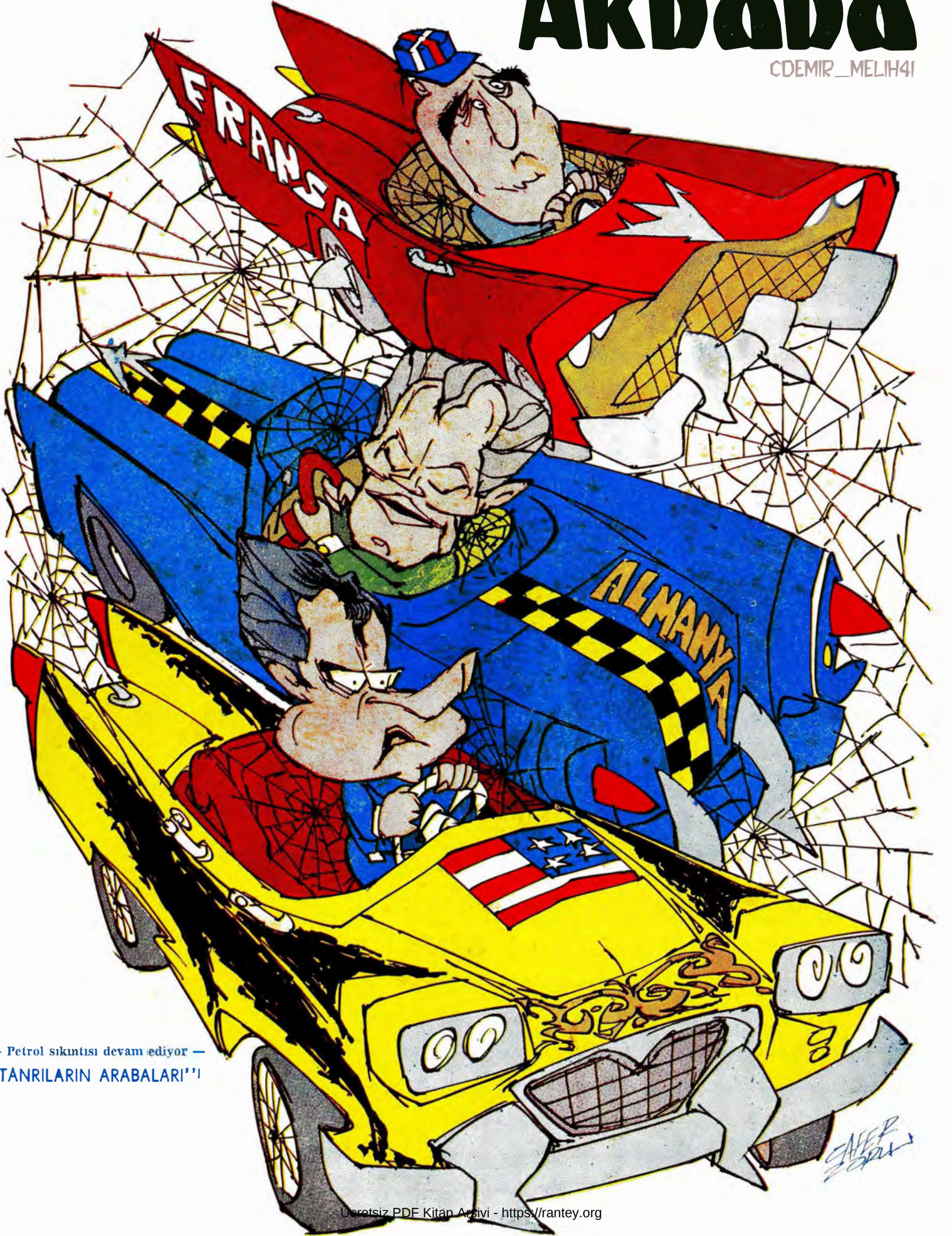
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

CDEMİR_MELİH41

— Petrol sıkıntısı devam ediyor —
"TANRILARIN ARABALARI"!

sevinçlerin en güzeli...

yıl sonu çekilişinde

4

milyon lira

31 ARALIK AKŞAMINA KADAR HESAP AÇTIRINIZ

TÜRKİYE

GARANTİ BANKASI

AKBABA

Yıl: 52 Cilt: 25 Sayı: 52 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 12 Aralık 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

ÖLMÜŞLERİNİZİN CANI İÇİN BİR BARDAK BENZİN...

BATI ülkelerinin geçirmekte olduğu bunatımı biliyorsunuz: Petrolsüzlük.

Orneğin, Amerika'da önce, «Hiç korkmayın,» dediler. «Yakıt sıkıntısı diye bir şey yok. Zaten Amerika kullandığı petrolün sadece yüzde altısını Arap ülkelerinden alıyordu. Bu işten fazla etkilenmeyeceğiz.»

Sonra, adına Nixon derler bir hoş adam üç gün ara ile iki defa konuştu:

«Az araba kullanın, evinizi de az ısıtın,» dedi ilk konuşmasında. İkinciisinde ise, pazar günleri benzincilerin kapanacağını, karayollarında hız limitinin ellü mîle düşürüleceğini ve sokaklardaki reklâm ışıklarının falan söndürüleceğini ekledi bunlara. Kısacası, Amerika bu yıl hiç de renkli olmayan bir Noel geçirecek. Her yanda bir telâşır gidiyor.

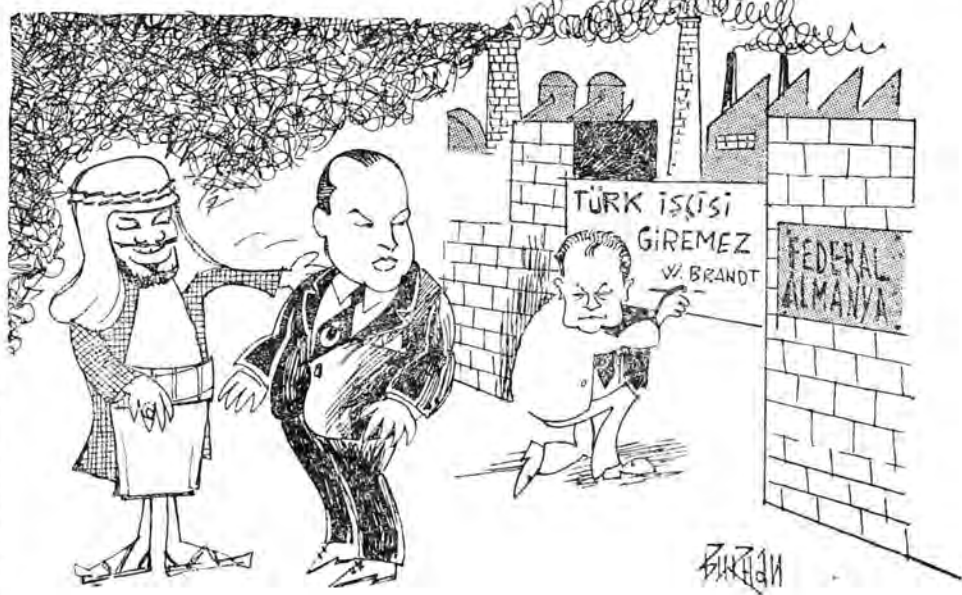
İşin en eğlenceli yanlarından biri, plâstik sanayi. Biliyorsunuz bugün petrolden her bir şey yapıyorlar —petrolü bulabilmeleri şartıyla tabii—. Yapay ipek, yapay deri, yapay et, yapay ispanak... Petrol darlığıyla birlikte bütün bu sabetçilik de bir dar boğaza girmişe benzer. Batının otomobil devleri daha şimdiden döğünmeye başladılar. Yetmiş-dört model arabaları görmelisiniz bir. Plâstik yokluğundan kimi kol tuksuz, kimi tekerleksiz, kimi kapı kolsuz çıkıyor tezgâhtan. Yakında, nasıl olsa yakacak benzin olmayacağı için, motorlarını da taktıktan vazgeçeceklermiş.

Bütün endüstri kuruluşları imalatlarını kısıyorlar. Şimdiden binlerce kişi işsizlik tehlikesiyle karşı karşıya. Borsa allak bullak. İngiliz bankierleri utanmasalar benzin duasına çıkacaklar. Benzin şirketlerinin petrol araştırmasında kullanmak üzere burnu keskin köpekler yetiştirmesini, deniz dibi araştırmalarında da aynı görevin —bildiniz— köpekbalıklarına verilmesini önerenler var.

Düne kadar bütün bilginler elele

Suudi Arabistan Petrol Bakanı Yamani, «Türkler istedikleri kadar petrol alabilirler» dedi.

— Gazeteler —

Talı — Aman o kadar iltifat etmeyiniz, bazı çevreler iyi karşılamıyor!..

vermiş, petrolden yiyecek yapmaya çalışıyorlardı. Bugünse bir bakıyor sunuz, acaba yiyecek artıklarından benzin yapılabilir mi diye kafa patlatıyorlar. Belli ki hepsi iyice şaşır-mış ne yiyeceğind.

Düşenin dostu olmaz derler ya; zaten Batı ekonomisinin hatırı sayılır bir bölümünü ellerinde tutan Japonlar «Gün bugündür,» deyip iyice azıttılar işi. Önceden kendi ülkelerinden getirdiklerini Batıda satmakla yetinirken, şimdi Batıda yatırımlarını artırmaya başladılar. Amerika ve Avrupa toprakları üzerinde işleyen Japon sermayesi milyarlarca doları buluyor.

«Ne yapalım,» diye omuz silkiyor Japonlar. Arapların aldığı karardan onlar da zarar görüyor tabii. «Bi-

zim ülkede yeterli doğal kaynaklar yok. Tesislerimizi burada kurmak zorunda kalıyoruz.»

Sam Amca gülsün mü, ağlasın mı bilemiyor buna. Deliğine sığmazken, küyruğuna bağlanan bu çalidan nasıl kurtulacağını düşünüyor. Bu arada «dolar» okka altına gitmeye, «yen» ise yükselmeye devam ediyor.

İği çekici Batı ülkeleri, her zamanı gibi. Bir zamanlar moda olan nesne kadın özgürlüğüydü. Sonra çevre kirlenmesini doladılar dillerine. Biraz zaman geçti, nüfus plânlaması berkesin tasası oldu. Bugünün moda olan deymi ise enerji tasarrufu. Bütün akıllılar kafalarını bu yönde çalıştırıyorlar şimdilerde.

Biri çıkıyor, güneş ışığından aldığı enerjiyle çalışacak bir konserve

açağı yapıyor. Konserveyi adam gibi eliyle açsa parmakları kırılacak sanki.

Kurbagaları bir kutuya doldurup elektrik üretiminde kullanmayı tasarlayanlar mı ararsınız, leyleklere tren çekirtmeyi düşünenler mi... Hani kafalar öylesine hızlı çalışıyor ki; ortaya çıkan sıcaklık, enerji sorununu kökünden çözümlemeye yetecek neredeyse.

Yarının enerji kaynağı sayılan nükleer tesisler pek revaç bulamıyor. Herkeste bir korku, değilse bile bunlara ısınamama var. Halk radyasyondan korkuyor, kirlenmeden korkuyor, patlamalardan korkuyor, adını bile duymak istemiyor atomun. Kısacası, bu da bir çıkış yolu değil henüz.

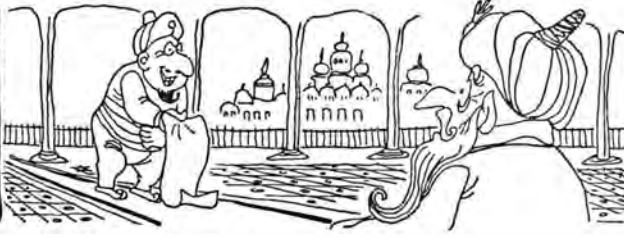
Herkes bir yol arıyor. Nereye kadar varacak iş, bilinmez. Başkalarının derterine gülmek doğru değil ama, kötü kötü sırtıtmamak elde mi? Çünkü öyle çok zıtlık, o kadar bir birini tutmaz davranış var ki işin içinde!..

Henüz kimse ortaya atmadı ama, onun da sırası gelebilir: Korkarız günün birinde enerji tasarrufu etmek için aşk yapmayn diyecekler. O zaman ister istemez bebekler laboratuvarlarda üretilmeye başlanacak. Kuluçka makinelerinde kullanılacak elektriğin nereden geleceği tasavvur edilecek. Ya da ne bilelim, tam tersini yapacaklar: Aşkı yasak edeceklerine teşvik edip bu yolla enerji elde etme yoluna gidecekler. Yüzümüz kızarıyor ama, şeytan da bir yandan dürtüyor söylememiz için: Her yatağın altına birer dinamo yerleştirecekler belki. Fena fikir mi, söyleyeneze...

Ülkeyi Taksitle Sattılar

MUZAFFER
12.6.11

MİTYU, o küçükçük, o zarmaz Mityu, ilk kez babasının imzasıyla başladı işe... Babasının kargacık burgacık bir imzası vardı. Mityu, bir sabah babasının imzası olan kâğıdı aldı önüne, sonra bir de kâğıt ve tüy Oğlene dek çıkmadı odasından, yazdı, baktı, olmadı. Kıvrıldı baktı olmadı, imzanın ucuna bir kuyruk çekti, olmadı. Üst tarafına bir yuvarlak, yanına bir nokta koydu, olmadı. Ama yılmadı Mityu, hokkadaki mürekkep bitinceye, elindeki tüy körleşinceye dek uğraştı Akşam üzeri, babasının imzasının tıpkısını yapmıştı... Hattâ o akşam babası eve geldiğinde, kendi taklit ettiği imzayı babasına uzatarak:

«Babacığım, ne kadar güzel imzanız var» dedi. Babası, taklit imzaya baktı, baktı, gururlandı imzasıyla... Çakmadı hiç:

«Oyledir oğlum, dedi. İmzamla her zaman övünebilirim. Çünkü bu kargacık burgacık imzayı şimdiki dek hiç kimse taklit edemedi.»

Mityu sevindi Demek ki büyük bir iş başarmıştı O günden sonra, teyzesinden annesine gelen mektupları çekti önüne. Tam bir hafta sonra teyzesinin yazısını o denli taklit etti, o denli benzer ki, kafasından uydurduğu bir mektubu annesine sanki teyzesinden gelivormuş gibi yazdı bile Fakat, posta ve damga işi aklına gelince, iki gün de onun için çalıştı Sonunda mükemmel bir mektup yazmıştı annesine tevzesinden gelen. Kadıncağız mektubu okur okumaz, apar topar tevzenin bulunduğu ilin volunu tuttu. Çünkü Mityu, mektubunda:

«Annem ağır hasta» diye yazmıştı. Gerçi anne bir hafta sonra sevinçle döndü eve ama, kardeşini de erken bunamış olmakla itham etti. Çünkü, teyze de yazıya baktıktan sonra mektubun kendisi tarafından yazıldığını kabullenmiş, ama nasıl yazıldığını, ne zaman yazıldığını bir türlü açıklayamamıştı.

İşte Mityu, sonradan kazanacağı büyük başarıların sınavını böylece vermişti Onun ardından, kentin en ünlü bankasının çekini taklit etti... Biraz sabun parçası, bir iri patates, birkaç çeşit mürekkep, üç ana renk-

le hallediyordu bu işleri... Çok yetenekliydi bu konularda bin mışallah... Taklit edeceği şeyi, taklit etmezden önce, karşısına koyuyor, saatlerce bakıyordu. En ince ayrıntılarına dek inceledikten sonra, kâğıpsa, sabun ve patatesleri birleştirek, yazıya, çeşitli kargı ve tüy uçları kullanarak işin içinden ayırıyordu. Çeki de böylece yapıtı, arna ne olur ne olmaz. Üzerine öyle büyük bir rakam yazmadı... Soara sanki çek, babasının adına postaanmış gibi bir damgalı posta zarfı yitirdi, çekti içine koydu, sonra kâğıdının altından atıverdi kendi evlerine... Babası bu çekteki yazılı miktarı bankadan çekerken, hiç kimseye bir şey dememişti Babası da:

«Demek bana borcu varmış ki, gönderdi» demişti çekti yazan kişi için.

Bu harika, bu üstün yetenekli çocuk, o günden sonra hiç boş durmadı... Nerede, hangi yazışma eline geçmisse, bir bir aynısını yazdı... Yazdığını dosyasına koyarak kâğıdı... Ama bir gün, babası kendi yazışmalarının hepsinden iki nüsha olduğunu görünce, az daha küçük dilini yutacaktı:

«Hayır, diyorodu, olmaz, diyorodu bu yazışmalar birer taneydi, nasıl ikişer tane olmuş?»

Adam bakıyor bakıyor:

«Aman Allahım, birbirinin aynısı, nasıl olabilir, nasıl çoğalabilir bunlar?»

Babanın telaşa düşmekte haklı vardı... Çünkü, ülkenin önemli kişilerinden biri, hattâ yönetime en yakın kişilerindendi... Hele, eline hükümdar hazretlerinin kendine resmen yazılmış olan yazısından iki nüsha geçince, adamcağız hop ocundu hop kalktı:

«Olamaz, yüce hükümdarım bana bundan bir tane yollamıştı, ama şimdi iki tane...»

Mityu, babasının bu durumuna daha fazla dayanamadı. Çünkü adamcağızda kalb vardı...

«Ben yaptım baba» dedi. Şaşırdam:

«Sen, nasıl yaparsın, olamaz!»

«Aynen taklit ettim babacığım.»

«Peki bu bunlardan hangisi sahiçisi?»

«Yapalı üç gün kadar oldu, ben de şimdi bilemem ki, hangisi gerçek hükümdarın, hangisi taklit.»

Baba saçını başını yolmaya başlamıştı... Zaten başında üç tel saç vardı, onları da yolduktan sonra:

«Nasıl yaparsın sen bunları oğlum nasıl?» dedi.

«Taklit etmesini seviyorum babacığım» diye yanıtladı Mityu... «Anneannemin ölüm haberini de teyzemin ağzından ben yazmıştım.»

«Ne diyorsun?»

Koştu, içerden önemsiz bir mektup getirdi babası:

«Al bakalım, şunu taklit et.» dedi.

Mityu artık bu işin harflerin, üslupların üstadı olmuştur. Şöyle mektubu on dakika seyretdikten sonra, eline tüyünü alıp öyle bir döktürdü ki mektubu, zavalı baba, oğlunun bu büyük başarısı karşısında, ağlaması mı gerekli, sevinmesi mi gerekli, bilemedi:

«Dur» dedi, aklında bir kıvılcım çaktı Gitti, dosyalarını karıştırdı, bir mektup buldu geldi:

«Al, dedi, bak bakalım, bu yazıyı takli edebilir misin?»

Mityu, söyle bir yan gözle bastık.

«Tabii, dedi, çok basit, bu adam çok titiz, çok hassas. Kılı kırk yaran, kanunlardan şaşmayan birisi.»

Baba, saskın saskın baktı çocuğun yüzüne Yoksa oğlu ermizlerden miydi, galipen haberler mi veriyordu?... Övüldü bu adam hükümdara yakın bir koltuğa oturmuş, kılı kırk varıyor, kimseve göz açtırıyor, devlet hazinesinden hırsızları yaralandırıyor... Diğer devlet adamları ona dış biltiriyorlar ama ellerinden hiçbir şey gelmiyordu...

Baba sordu:

«Bu yazıyı aynen taklit edebilir misin?»

«Hemen şimdi» dedi Mityu...

«Yaz öyleyse...»

Mityu, tüyünü kâğıdını çekti önüne...

«Yaz, hükümdarı devirmek için fevkalâde planlarım var. O zaman ben hükümdar, sen de baş yardımcım olursun. Zaten hükümdar iyice bunadı. Devirmek çok kolay olacak Mektubu alır almaz yırt. İlk fırsatta da yanıma gel, bu konuyu konuşalım» Mityu, beş dakika içerisinde imzayı da aynen taklit etti...

Baba, mektuba baktı, gözlerine inanmadı... İçinde sevinç pırıltıları yandı yandı söndü... Sevinçle zaptı mektubu, dosdoğru saraya koştu... Hükümdarla konuşmak için özel izin aldı, elini yerlere sürerek girdi hükümdarın odasına:

«Ülû hükümdarım, dedi, sadık kulunuz büyük bir komployu çıkardı ortaya. Buyrun okuyun...»

Mektubu hükümdara uzattı... Hükümdar, mektubu okurken renkten renge girdi:

«Demek öyle ha, dedi, demek öyle ha. Peki mektubu nasıl ele geçirdiniz?»

«Özel kurye düşürmüş efendim.»

Hükümdar, o hırsızlığı engel olan kişinin üç gün sonra idam fermanını imzaladı. Böylece sarayın çevresine tünemiş olan hırsız takımını rahatlıkla çalmaya başladılar... Hele o günden sonra Mityu, babasının gözbebeği oldu:

«Kuzum, yavrum evlâdım, canım çocuğum, sen bir hârikasın» diyor, başka bir şey demiyordu. Bu arada baba kime kızmışsa, hemen o kişinin bir mektubunu oğlunun önüne uzatıyor:

«Yaz bakalım oğlum, hükümdarı onlar deviremediler ama, ben devireceğim. Sadece sizin küçük yardımlarınıza ihtiyacım var...»

Yazılan böyle bir mektup, hem yazanın, hem de gönderilenin asıması için yeterli bir belge oluyordu... Baba, hükümdarın gözüne günden güne daha çok giriyor bunca hükümdarı devirme mektupları yağalandıktan sonra, çok kuskulu bir adam durumuna gelen hükümdar, babayı hiç yanından ayırmak istemiyordu. Hattâ babayı, kendisine hem özel, hem de resmi hafiyeye yapmıştı:

«Göreyim seni, uçan kuştan haberin olsun, seslerini soluklarını uzaklardan duvasın, benim tahmini tacımı koruyasın» diyorodu.

Baba yerlere dek eğiliyor, hükümdarını hürmetle selâmlıyor, ondan sonra eve gidince, hemen hazinede babasının ağzından, onun yazısıyla defterdara hükümdarı devirmek konu, sunda bir mektup yazdırıyordu Mityu'ya. Hükümdar, hazinecisi ve defterdarın boynunu vurdurduktan sonra, o makamlara kendine yakın kişileri getiriyor hükümdara, ou kişilerin para işlerine bakması için akıl veriyordu Böylece kendisi, istediği gibi hazineden yararlanıyordu.

Hele vatandaşlar için sorgulama bile gereksizdi. Mityu olduktan sonra, Hangi kente, açık sefalet belirtileri olmuş, ve kimler bu konuda konuşmuşlar, hemen o kişilerin nemis birer mektupları ele geçiriliyor, ondan sonra Mityu'nun eline babası tarafından tutuşturuluyordu. Mityu, hükümdarı devirme mektuplarından birkaç tane düşünüyordu. Bunlar padişahın eline bizzat baba tarafından iletildikten sonra, o kentin en azından yüz kişinin boynunu vurdurultuyordu Böylece halk susup olmuştur ağzını açamıyordu...

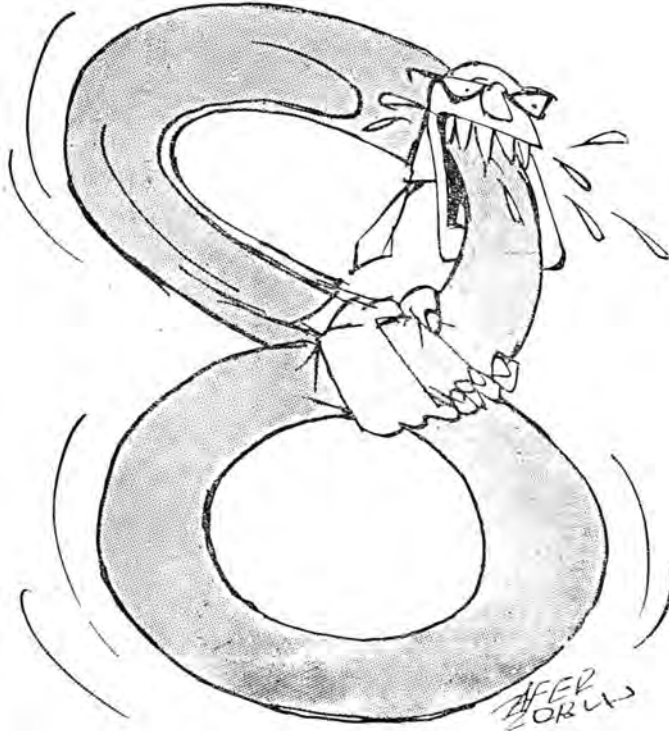
Halk, hükümdar ve yakınlarından kurtulmak için veba duasına çıktı. Gerçi halkın duası kabul olmadı değil, oldu ama, olanlar yine halka cildi. Hükümdar ve çevresindeki işbirlikçiler, sınıksız kapıların arkasında bol erzaklarıyla, bol ilaçlarıyla hiçbir şey olmadılar... Veba şefeti öyle kasıp kavurdu ki memleketi, bir tek vatandaş kalmadı o yörede... Sadece hükümdar ve çevresindekiler kaldılar...

Az insan kalınca alışkan olan Mityu'nun da canı sıkılmaya başladı... Günlüğünü bombos geçiriyor, yazılacak mektup bulamıyordu... Babası, ancak altı ay gibi koskoca bir zaman parçasında birine kızıp, onun yazısını taklit ediyordu Mityu'ya. Mityu patlıyordu sıkıntıdan. Onun için bu büyük yeteneğini, sarayın öteki adamlarına da gösterdi... Şaşılar önce... Ama, onlar da bundan yararlanmaya başladılar... Sarayda öyle mektuplar dönmeye başladı ki, her gün bir kişi hükümdarı devirmek için uğraşıyordu... Hükümdar, bu getirilen mektupları alınca baş hafiyesini çağırıyordu:

«Uyuyorsun sen artık, uyuyorsun» diyorodu...

Şaşıyordu baba bu işe... Ama oğlu, babası işine engel olmasın diye yemin üzerine yeminler ediyordu, kendisinin yazmadığını söylüyordu... Durmadan, saray adamlarının başını vuruluyor, karısı da kendisiyle

— Memur maaşlarında katsayı sekiz olacak. —

ortaktı, onun da haberi vardı diye-
rekten, kadınların da başları kesili-
yordu... Sonunda saray o denli na-
mussuzlaştı ki, bu namusu kurtara-
bilmek için vurulmadık kelle kalma-
dı... Yalnız Mityu, babası ve hüküm-
dar kalmışlardı... Baba, Mityu'ya
yalvarıyor:

«Aman oğlum, sakın benim yazım-
la hükümdara bir şey yazma,» di-
yordu...

Mityu, başını sallıyor, ama baba
yerinde duramıyor. korkuyor, oğlun-
da bu hastalık olduktan sonra. bir
gün kendisinin de başının tehlike-
de olduğunu biliyordu... Bunu önlemek
için, bir gün oğlunun yanına sozu-
larak:

«Al bakalım şu kâğıdı» dedi. «Şim-
di hükümdarın ağzından komşu nü-
kümdara bir mektup yazacaksın...
Yaz bakalım, (Ülkemi satacağım,
kaç para verirsiniz?)»

Baba, göz kıpırtıları titrek, içinde
sevinç, mektubu özel zarfına koyup,
hükümdarın huzuruna çıktı ve mek-
tubu uzattı:

«Buyrun ulu hükümdarım» dedi.
Hükümdar, mektubu okudukça
şaşıtı, okudukça aptallaştı... Hele al-
tındaki imzanın kendinin imzası ol-

duğunu görünce, büsbütün hayret-
lere düştü:

«Ama şey, dedi, ben böyle birşey
yazdığımı hatırlamıyorum...»

Baba, directti:
«Yazmışsınız. ülkesini satan hük-
kümdar biliyorsunuz idam edilir
hükümdarım.»

«Doğru,» dedi hükümdar.

O gece hükümdarın ayağına koca-
man taşı Mityu'nun babası bağladı.
Sonra kaktııverdi kalenin burcun-
dan hükümdarı denize...

İki gün sonra da, Mityu ve babası
birer birer ata binerek, komşu ülkenin
yolunu tuttular. Hükümdarın, ülke-
yi satma mektubunu baba, o ülke-
nin hükümdarına uzatarak:

«Sayın ekselâns, dedi, o memle-
kette benden ve oğlumdaki başka
kimsecikler kalmadı. Hükümdarın
mirasçıları biz olduğumuza göre,
söyleyin bakalım ne vereceksiniz bi-
zim ülkeye?»

Küçük bir pazarlık oldu, ucuz pa-
halı demedi Mityu'nun babası, ülke-
yi taksitle satarak oğluya o ülkeye
yerleştirdiler. Kocaman bir konak rap-
tirdılar ve ülkenin hatırlı kişileri ol-
dular...

Muzaffer İZGÜ

YUSUF ZİYA ORTAÇ

1973-1974

ARMAĞANI YARIŞMASI

Kurucumuz merhum Yusuf Ziya
Ortaç, dergimizin 45. yıldönümü münâ-
sebetiyle kaleme aldığı yazısını şöyle
bitiriyordu:

«Bir gün, AKBABA'nın ellinci, altmışıncı, yetmişinci yıldö-
nümleri de kutlanacaktır elbet. Ben, o uzak günlerin sevincini
şimdiden tatmak ve yeni yeni okurlara zekâlarının en güzel ürün-
lerini sunan tanımadığım hayâl elleri şimdiden sıkıkmak isterim.»

İşte bu yılki yarışmamızı düşünürken, kurucumuz gibi biz
de o yeni yeni zekâları ortaya çıkarmak, mizahımıza yeni yeni
isimler, yeni yeni tebessümler katmak istedik.

1973 — 1974

Yusuf Ziya Ortaç Armağanı

1973 — 1974 yılı yarışmasına seçtiğimiz dal: Mizah.

Ödül: Birinciye, 1500 lira

İkinciye, 1000 lira

Üçüncüye, 500 lira

Yarışma süresi: 5 Aralık 1973 — 1 Şubat 1974

«Mizah»ı en genel belirtisiyle şöyle tanımlayabiliriz: «Mizah,
seslendiği insanı, hangi oranda olursa olsun, sağlıklı olarak gül-
dürebilen her şeydir.» Çünkü güldürmek, mizahın işlevidir. Mî-
zahta bulunabilecek her türlü niteliklerin, görevlerin hepsi, gül-
dürmek işlevinden sonra gelir. Bir oranda olsun güldürmeyen
bir şey, mizah değildir.

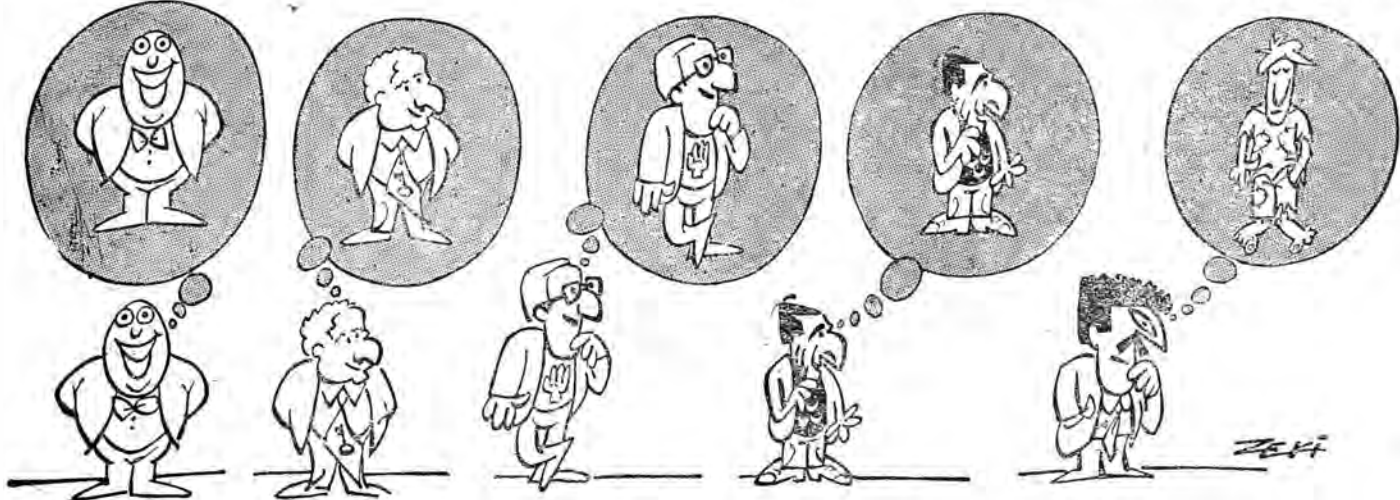
Sağlıklı güldürmeyi yaratan her şey mizahın kapsamına gi-
rer. Mizah hikâyeleri, yergi, taşlama, alay, güldürü (komedi);
güldürücü fıkralar, röportajlar ve bunlar gibi olan her şey mi-
zahın içine girer.

Bu nedenle sınırlamıyoruz. İstedığınız tür mizah yazısıyla
yarışmaya katılabilirsiniz. Konu bakımından da bir sınırlama
yapmıyoruz. Sosyal, politik, aktüel.. nasıl derseniz, böyle kale-
me alın konuyu.

Yarışmamızın kuralları :

1. Yazılar daktiloyla, kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır.
2. Yarışmacı bir eserle katılabileceği gibi, birden çok eser-
le de yarışmaya katılabilir.
3. Yarışmaya katılan yazıların üçer kopya olması, altında
açık isim ve adresin bulunması.
4. Yarışma, usta — amatör ayırmaksızın herkese açıktır.
5. Takma ad kullananların, gerçek ad ve adreslerini bir baş-
ka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları.
6. Yarışma zarfının üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» iba-
resinin konması.
7. AKBABA Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL adresine pos-
talanması.
8. Yazıların en geç 1 Şubat 1974 tarihine kadar elimize ge-
cek şekilde postalanması.
9. Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanma-
mış olması gereklidir.

Hepinize başarılar dileriz, değerli okurlar.

Ava Giden Avcılar!

NURETTİN TÜRKER

«Sevgili arkadaşım Hüsnü»
«Bu mektubumu garip — güzel — çirkin ka-
rışımı bir olaya hasredeceğim. Bakalım senin ka-
rarın ne olacak?»

«Geçen gün Tekin ile birlikte sinemaya git-
miştik. Bilirsin, hepimizin huyudur; böyle yer-
lerde dişlerin kalabalık olduğu sıraları tercih
ederiz. Gittik, fenerli yer göstericiye bol bahşiş
sunduk, atlatma numarasını uyguladık. Çocuk
ihtisas sahibi imiş ve bize hakikaten iki tarafı-
mızda iki bayan olacak şekilde yanyana iki boş
yer gösterdi. Film başlamak üzereydi, yerimize
yerleşir yerleşmez ışıklar söndü.»

«Gözlerim karanlığa alışınca yanımdaki ba-
yanı süzdüm. Profil bir içim su. Tekin'i hafifçe
dürttüm, o da aynı karşılığı verdi. Eee, uzatma-
dan gelelim taktiklere diyeceksin. Geldik bile
arkadaşım.»

«Kolumu kadının tarafındaki ortak koltuk
desteğine çıkarttım. Dirsekler birbirine dokun-
du, kadın hiç alırmadı. Yayıldım ileriye doğru,
bacağımı açtım ve kadının bacağına yasladım.
Yine hiç oralı değil. Elim ılık bir akışla kaydı
ve mütecanis bir yere inmeye kalmadan havada
kadının eli tarafından yakalandı.»

«— Hişt... dedi kadın. Fazla ileriye gidiyor-
sun.»

«— İlerisini göremiyorum da, dedim. Elim
öyle kaldı, o da bırakmadı. Yavaş yavaş parmak-
larımız sıkılıp kenetlendi. Bu kez yeni bir eş-
ku ile bu eli ağzıma çektim, öptüm. Öbür elimle
koluna saldırmıştım ki Tekin'in yanındaki kadın
hiç beklemediğim bir çıkış yaptı:

«— N'oluyor öyle? Rahat oturamaz mısınız
söz?»

«Benim yanımdaki kadın cevap verdi:

«— Herkes kendi rahatına baksın.»

«Eh, coştum ben artık, bırakın, tutmayın he-
ni. Elimli kararlarımı sarkıttım ama, yine yakala-
dı kadın ve bir iğne ucu hafifçe etime battı.»

«— Ah anam diye bağırmışım. Bu kez Te-
kin kulağıma eğildi:

«— Sululuğu bırak, dalgayı bozma.»

«Hafifçe inceledim Tekin'in durumunu. O da
iyi, kendine göre yol alıyor. O sırada önümüzdeki
koltukta oturan bir genç kız bilmem kaçınıcı kez
dönüp bizim el - ayak sarmalarını dikkatle ince-
ledi. Yanımdaki kadın dayanamadı:

«— Kardeşim film karşınızda oynuyor, ne
var burda?»

«Tekin'in yanındaki kadın da katıldı bu uya-
rıya:

«— Değil mi ama, nedir bu yabanilik canım?»

«Pasaportların vize işlemi tamam dedim. Ar-
tık ellerimin engellenmeyeceği dakikalara ulaş-
mıştım. Yere doğru uzandım, bir ayakkabı düş-
tü elim. Onu yere bıraktım, tekrar uzandım, bu
kez bir çorap... Bilirsin böyle nazik ve çıkmaz
durumlarda hep ince düşünce tarafımızı çalıştı-
rırız. Hafif etek havalandırması ile baktım, ka-
dının çorapları ayaklarında. Demek acele bir hü-
ner gösterisi istiyordum. Kadın çantasından
çorap çıkartıp, ayakkabı düşürdüğüne göre bun-
ların anlamı nedir ha? İnce düşünce karşılık ver-
di. Çorabını çıkarttım istiyor. Yavaş yavaş yere
kaydı, ayakkabısını kenara attım ve hızla çor-
abı çektim. Kadın fısıltı ile dedi ki:

«— Çok hasta gördüm ama, çorap hastasını
görmemiştim. Bey kardeşim, çorap altta, ben
üstteyim.»

«— Öyle ama...»

«Tekin eğildi, güldü:

«— Yahu hâlâ çorapla mı uğraşıyorsun? de-
di. Bak, ben nerelerdeyim.»

«Alacağın ve göreceğin olsun diye hırsla sal-
dırdım kadına. Sutyen elimde kaldı. Az sonra da
bir fermuar parçası. Kadını kucaklama hazırlı-
ğına girmişken o öndeki genç kız intikam nu-
marasını çekti:

«— Karanlıkta strip-tiz oynayanlar var...»

«Gülenlerin gülmesi geçsin diye hemen topar-
landık, birkaç dakika hareketsiz kaldık. Kadın
dayanamamış olacak. kulağıma dedi ki:

«— Korkak herif sen de...»

«Dedi ve de bu sözleri duydum ama, perdede
de (Son) yazısı yok mu? Tekin hazırol ihtiarını
çekti. Ben, n'oluyoruz? diyemeden ışıklar yandı.
Kadına baktım. Vallahi artist fotoğrafları bunun
yanında halt etmiş. Bebek gibi. Ne telaş, ne kor-
ku. Gültüyör üstelik. Ulan ben nasıl oldu da uyu-
z gibi kaşınıp oyalandım, bu fırsattan iyice yarar-
lanamadım ha? diyorum. Kadın bana doğru so-
kuldü:

«— Bu ayakkabı benim değil... dedi.»

«Tekin'in yanımdaki kadın da bir şeyler arı-
yor:

«— Ayakkabımın teki nerde? deyince durum
anlaşıldı. Tekin soymuş benim tarafa atmış, ben
soymuşum o tarafa atmışım emanetleri. Hemen
ayakkabıları tamamladık, fakat kadınların birer
ayağı çıplak kaldı. Çorapları da bulduk ya nasıl
gıyisinler şimdi. Aldılar ellerine, benimki eteği-
ni tuttu, sutyeni altından çıkartıp çantasına taktı
ve iki kadın kırk yıllık ahab gibi girdiler kol-
kola, yürüdüler kapıya.»

«— Taksil...»

«Taksi gelirken ben koştum:

«— Acele etmeyin, biz de geliyoruz...»

«— İyi ya, gelin bakalım.»

«Bindik taksiye. Şoför sordu:

«— Nereye abicim?»

«Eyyvah Gidecek garsoniyerimiz yok. Ama,
bir yere gitmek gerek. Tekin sanki nezaket şüs-
teriyormuş gibi sordu:

«— Sizin gitmek istediğiniz yer neresiydi acı-
ba hamfendi?»

«— Birkaç günlüğüne geziye çıkmıştık. Önce
B. Palas'a uğrayalım, sonra...»

«— Şoför bey, B. Palas'a...»

«B. Palas'ın önünde indik. Taksi ücretini Te-
kin ödedi.»

«— Deftere yazdım... dedi. Masraflar ortak,
biliyorsunuz.»

«Palas'ın kapısından girdik. Asansörle roof
bar'a çıktık. Bir köşeye kurulduk.»

«— Eee, tanıştığımıza memnun olduk. Bakın,
hamfendi ile de kader arkadaşları oluverdik. İzm-
nizle çoraplarımızı giyelim.»

«Güldük bol bol. Çoraplar giyildi ve garson
çağrıldı:

«— Ne emredersiniz hamfendi?»

«— Boğazım fena kurumuş. Ne söyleyelim
kader arkadaşım?»

«— Olmuşken şampanya olsun hayatım.»

«— İki tane yeter mi acaba?»

«— Şimdilik yeter.»

«— Tamam garson bey. Şampanyalar hemen
gelsin. Yanına da uygun bir çerez.»

«Şampanyaları şampanyalar tzedi ve yanın-
daki çerezler arttı. Neşemizin çılgınlığı
varan kahkahalı, gürültülü bir saatte benim
peylediğim kadın bir itirafa bulundu:

«— Bir daha o sinemaya gidersem, yer gös-
teren o çocuğa iyi bir bahşiş vereceğim. Bize iyi
bir kısmet gönder dedik ama, inanın sizin kadar
iyisini hiç ummamıştık.»

«Zaten ne derler, gönül gönüle karşıymış.
Böyle umduk, böylesini de bulduk değil mi? Te-
kin, omuzuma vurdu:

«— Ulan ne şanslı adamız be... dedi. Şu işe
bak.»

«Hesap görme zamanı gelip çatı. Garson he-
sap pusulası ile çevremizde tur atarken kadınlar
mahcup olmayalım diye olacak, birkaç dakikalık
izin istediler. Hesap... Hesap iyi değil. Şortan
öte, şampanyadan çıkınması gereken müthiş bir
şampanya ücreti.»

«— Toplamda bir yanlışlık var. Tekrar he-
saplasınlar.»

«Hesap pusulası tekrar geldi. Büyük poz nu-
maramız sökmeyişti. Lütfen artıklar silinmişti.
Tekin bana ben Tekin'e bakardım. Çıkardık cep-
lerimizdeki parayı. Nerde, yarıya bile yaklaşı-
madık.»

«— Bunun oluru üstat?»

«— Kıymetli bir eşyanın rehlin bırakabilirsi-
niz.»

«Saatlerimizi çıkarttık, en kısa zamanda ge-
lip alacağımızı söyledik. Sonra:

«— Aman dedik. Kadınlara bir şey söyleme-
yin. Ayıp olur. Zaten onlar burada konukmuş,
daha da ayıp olur.»

«Oldu... deyip gitti garson. Bekle bekle ka-
dınlar yok. Garsonu çağırdık, kadınları sorduk.»

«— Odalarına çekildiler, rahatsız olmuşlar
dedi. Sizi yarın burada bekliyorlarmış. Mutlaka
gelecekmisiniz.»

«Yüzü kızarmış, kısa küfürler savuran bir
başka garson yanımıza geldi:

«— Kardeşim dedi. Bakın, tam ayrılma saa-
tinde çıktınız karşıma. Gider ayak bir kazığınızı
olsun şunlara. Gözünüzü açın be. Kadınlara B. Pa-
las'ın konsomatris kadınları. Yediler sizi, çiğ çiğ
hem de. Yemlerini hep sinemalarda atarlar, çe-
ker getirirler buraya. Ne bakıyorsunuz be, anla-
madınız mı daha?»

«İntikam... İntikam... diyerek atıldık merdi-
venlere. Eh, asansörü unutup böyle yenik ve yı-
kık sokağa döktüğümüze göre dahasını ne sen
sor, ne de ben diyeyim. O günden beri hâlâ intı-
kam, korkuncu plan peşindeyiz. Saatlerimizi kur-
tarmak çarelerini arıyoruz. Hani bu mektubun,
mektuptan çok hikâyeye benzediyse sebebi budur.
Biraz borç ricası. Biliriz ki sen, inanmadan borç
vermezsin. İşte böyle arkadaşım. Haydi kal sağ-
lıcakla.»

«Arkadaşın Özdemir»

Nurettin TÜRKER

YELPAZE

HANİ bazan elinizdeki harita-ya bakarsınız: Falan yönde şu kadar gidip filân tepeyi aşınca feşmekân yeri görmeniz gerekmektedir.

Yola çıkarsınız. Gerçekten de o kadar gidip söz konusu tepeyi aşınca burun buruna gelirsiniz o yerle. Kâğıt üstündeki hesabın gerçeklere uyduğunu görürsünüz; içini ze çocukça bir güven ve sevinç dolar.

Okullarda öğrendiklerimin dünyada gördüklerime uygun düşmesi her zaman o türlü bir keyif verir bana. Akıllı kişilerin düşünceleri diye vakıtle bellemiş bulunduğum sözler bugünün olayları tarafından doğrulanınca «çocukluk ve gençlik yıllarını mürekkep yalayarak geçirmek ne enayilikmiş!» diye hayıflanmaktan hiç değilse kısa bir süre kurtulurum.

O sözlerin en güzellerinden biri şu mısradır:

«Şecaat arzederken merd-i kıptî sirkatın söyler.»

Yıllar ilerledi, kusaklar arası uçuramlar bütününe genişledi; eski dil den çıkan okuyuculara ukalalık gibi gelse de, o sözün anılarını genç dostlar için açıklamam gerekiyor.

(Aslında herkes gibi birer dünya vatandaşları olan çingenelere yersiz bir bakareti var o dızının içinde. Ama kişiler hakkında söylenene değil, belirtilen gerçeğe bakın.)

Ozana göre çingene erkeği ne kadar yürekli olduğunu söyleyerek öğünürken marifet diye hırsızlıklarını anlatırmış!

Bu dünyada yaşadıkça çingene erkeklerinin değil ama, çok başkalarının öyle davrandıklarına tanık ol-maktayım sık sık. Hem de toplumların en yüksek katlarında!

Hatırlar mısınız, birkaç yıl önce bir büyüğümüzün ne kadar dürüst olduğunu belirtmesi için vaktiyle yakınlarına bol keseden açılmış kredinin yirmi kusun milyon lira değil, sadece ondokuz milyon liracık olduğu açıklanmıştı. O zaman haklı a-laylara yol açan bu olay yüzünden çağdaş Türk toplumuna acı eleştiriler yöneltilmiş, bu durumla ve öyle bir sözle ancak bizimki gibi ülke-

ARZEDERKEN...

lerde karşılaşılabileceği ileri sürülmüştü.

Oysa terslik ülkemizde değil, yasa kitaplarına uydurulması şartıyla her açıkgozluluğu mübah bir marifet sayan düzen ve düşünüşteydi. Bizden çok daha «ileri» ülkelerde aynı anlayışın çok daha çarpıcı örnekleri sergilenmekte.

Sayırsız rezalet yüzünden başı git-gide belâya giren Amerika Cumhurbaşkanı Nixon'un geçirdiği nihayet kendini savunmaya karar verdi. Mahkeme hesaplaşmalarına bir türlü yanaşmayan Mister Nixon nedense savunma forumu diye Emlâk Komisyoncuları Derneğinin bir toplantısını seçti. Ve televizyonla bütün dünyaya yayılan konuşmasında hep şöyle şeyler söyledi:

— Ben dolandırıcı değilim, hırsız değilim, kaçakçı değilim; bütün ser-vetimi kanun çerçevesinde kazandım. Kimsenin evine yahut yazıhane-sine soyguncu sokmadım, kimseyi tehdit etmedim, kimseye sus payı dağıtmadım, kimseden rüşvet almadım, kimseyle bir olup devlet parası yürütmedim ve vergi kaçırmadım, v.b...

Bu sözlerin doğruluğu dile getirip getirmediği bir yana, bir Cumhurbaşkanı böyle laflar etmek zorunda kalması başlıbaşına bir rezaletti tabii. Ama en ömrü, Mister Nixon'un dürüstlük belirtmek için açığa vurduğu vergi hesabıydı.

Yalnız resmî görevinden yıllık geliri ikiyüz bin dolar olan Mister Nixon'un bunun en az yarısını gelir vergisi diye ödemesi gerekiyor. Öyleyse 1970 ve 1971 yıllarında hâtıra defterlerini devlete bağışlamış, bunlara yarım milyon dolar değer biçmiş, öylece her yıl «kaybetmiş» olduğu değerleri masraf göstermiş ve her iki yılda da yüz bin dolar yerine topu topu yediyüz küsur dolar vergi ödemiş!

Beğendiniz mi Cumhurbaşkanı hazretlerinin şecaatini?

Adamın davranışında yasalara ver-rece aykırılık yok. Sadece her yıl devlete atılmış milyonlarca liralık «kanunî» kazıklar var.

Zavalî çingeneler! İnsanlar asıl hak edenleri bırakıp bilmem ne için onlarla uğraşırlar?

Refik ERDURAN

K A Ç A K

Dünyaya geleli bir gün görmedi;
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Oh deyip de şöyle rahat sürmedi;
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
İnsanların namerdinden, merdinden;
Dokuz ekmek yiyen evin ferdinden;
Ev kirası, taksit maksit derdiden
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Bakkaldan, manavdan, bir de kasaptan;
Ay sonu denilen müthiş azaptan;
Ay başı çıldırtan borç harç, besaptan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Ayakkabıcıdan ve de terziden;
Köfteci Ahmet'ten, açığı Remzi'den;
Hanım, çocuk çocuk ile geziden
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Kayınvalideden, kayınpederden;
Her gün göz yaşından, gamdan, kederden;
Alınna yazılan zalim kaderden
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Amirinden, müdüründen, sefidenden;
Sanmayın yıllardır yalnız keyfinden;
Başkasından değil, kendi kendinden
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!
Tavandan, tabandan ve katsavıdan;
Akrabadan, eşden dosttan, dayıdan;
Çarşıda, pazarda, yolda ayıdan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!

Yağmurdan kaçarken gelen doludan;
Köylüden değil de istanbullu'dan;
Yıllardır çift kolu ve tek kolludan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!

Vurguncu denilen namussuzundan;
İş başına geçen uğursuzundan;
Semin yolsuzundan ve susuzundan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!

Sinemadan, tiyatrodan, konserden;
Gökyüzüne çıkartılan eserden;
Hep onlara doğru yontan keserden
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!

Siyasînin demokrasi lafından;
Karaborsacıdan ve esnafından;
Zekisinden değil de ille safından,
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!

El'den, anahtar'dan, koç'tan, kırat'tan;
Orada ne ise, burda sırat'tan;
Büyük adam denen asık sırat'tan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!

Avurdu çıktı de şimdi fotodan;
At yarışından, bir de totodan;
Apartmandan, köşkten, özel otodan
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!

Dünya nimetinden, hayat tadından;
Gülele doymadı, çirkin kadından;
Yoksul yaşantıdan, kendi adından
Küçük memur Reşat Hımbıl kaçıyor!

Mukadder ÖZAKMAN

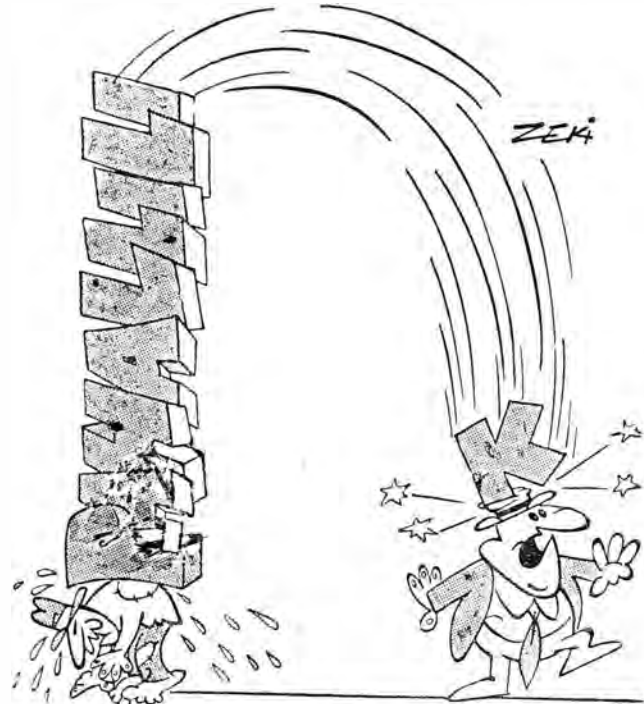

MEVLÂNÂ anılıyor. — Gazeteler —

Gel! Gene gel! Ne olursan ol, gene gel,
Kâfir, putperest, mecusi olsun da gel!
Bizim dergâhımız ümitsizlik dergâhi değildir
Yüz kere tövbeni bozmuş olsun da gel!

MEVLÂNÂ

— Pahahlıktan zenginler de şikâyetçi. —

mizah'la DÜNYA TURU

DİL BİLGİNİ

BU olay başıma bir kahvede geldi.

Genç, kibar ve mütevazı bir bey gelip yanıma oturdu. Konuşmaya başladık, ondan bundan lâf açıldı. Bir ara sessizlik oldu, sonra mütevazı bey bana şöyle dedi:

— Affedersiniz sizce garson biraz kisserameramin değil mi?

— Affedersiniz duymadım, dedim kendisine biraz yaklaşıp.

Kıbarca tekrar etti:

— Size garsonun biraz kisserameramin olduğunu söylemeye çalışmışım.

Biraz kızardım. Acaba adamın dediklerini işitememe sebep kulaklarım mıydı? Zira adam çok sıkı seçik konuşuyordu.

Kısa bir aradan sonra cevap verdim:

— Özgür dilerim bu kahvede çok gürültü var. Çok mahcubum fakat dediğinizi henüz anlamış değilim.

Genç ve mütevazı bey biraz sıkılmışa benziyordu. Kendisiyle alay ettiğimi sanıp yüzüne, sorguya çekermiş gibi baktı. Sonra, sesinin tonunu yükseltip yeniden sordu:

— Sizden öğrenmek istediğim, bu kahvede çalışan garsonlar da kisserameramin mera bavatag mıdır yoksa bu normal bir şey midir?

Ne oluyor bana Tanrım! Kulaklarım uğulduyor. Bir an kafamdan şimşek gibi bir düşünce geçti: (Alıba deliriyorum. Bir süreden beri

üzümde zaten hastalık belirtileri vardı... Evvelsi gün bu kahveden çıkarken sigaramın izmaritini barın üzerindeki akvaryumun içine atmak istedim, sonra vazgeçip yere attım. Balıklara duyulan merhametle körleştirilen bir sadizm: Maazallah sigara balıkları yakabilirdi. Feci bir şey bu!

Şimdi artık bir sürü garip heceler dizisi kulaklarımı paralamaktaydı. Kafamın içi karman çormanı. İki fikir arasında bir bağlantı kuramıyacak duruma gelmişim. Hani nasıl, size bir kelimeyi çok tekrar edince (Örneğin: Pastacı) sonunda bunun postacı mı yoksa pastacı mı olduğunu anlayamazsınız ya. İşte, acaba ben de böyle bir durumun içine mi bulunuyordum?

Şakaklarım zonkluyordu. Yeni şapabımın yüzüne bir göz attım. Başını hafif yana çevirdi, böyle kolay bir soruya cevap bulamadığım için hem hayâl kırıklığına uğramış hem de şaşırılmıştı. Aramızdaki sessizlik artık dayanılmaz olmuştu. Sokaktan tramvay gürültüleri geliyordu. Ben ise titriyor ve mezarlığı düşünüyordum. Mezara bile girsem yine de bu tramvayların kampana çalışmalarını işiteceğim...

Sonsuz bir ümitle:

— Yâni demek istediğiniz garsondan... derken gittikçe kuvvetimin azaldığını hissettim.

— Acaba bu kahvedeki garsonlar

bana kisseramera begüvea selbeki verecekler mi?

Tabii ki bu böyle daha fazla devam edemezdi:

— Tabii, dedim ciddi bir ses tonu ile. Tabii hiç şüphesiz!

— O halde verin bakalım. Ki ben de yerine götüreyim.

— Neyi???

Şaşkın şaşkın yüzüme baktı:

— Neyi olacak şu beş kuron'u.

Şaşırılmışlığı hâlâ geçmemişti. Ben kekeleye başladım:

— A, tabii... tabii!

Elim titreyerek kendisine bir beş kuron uzattım. Sonra yanından ayrılarıp sallana sallana salonun arka tarafına doğru yürüdüm. Garip şey: Dizkapaklarım tır tır titriyordu. Artık her şey bitmişti benim için. Bu kadar genç yaşta her şeyini yitirmiş bir kimse idim.

Bir dostum koluma girdi:

— A kuzum, biraz evvel o adamla ne konuşuyordun?

— Hangi adamdan bahsediyorsun Allah aşkına?

— Hangi adam olacak canım, şu Dil Bilgininden bahsediyordum tabii. Yoksa herif seni de mi tuzağına düşürdü?

Gözlerimin içine baktı, her şeyi anladıktan sonra başladı gülmeye:

— Tahmin etmiştim zaten. Oğlum, bu herif «üçkâğıt» dilini icat eden adamın ta kendisidir. Konuşurken cümlelerine birkaç anlaşılmaz kelimeler serpiştirir, insanı iyice zıvana, dan çıkarmayı becerdikten sonra da «Ver bakalım beş kuron!» der.

Kendime bir çekidüzen verdim. Bacaklarımın kuvveti yerine geldi. Sonra dostuна şöyle bir tepeden bakarak:

— Deli misin yahu! Bende hiç böyle şeyleri yutacak göz var mı, baksana. Herifin numarasını hemen çaktım. Beni o kadar hödük mü sandın sen? dedim.

Frigyes Karinti'den çeviren:

Tufan OREL

Macaristan'dan bir mizahçı:

FRIGYES KARINTI

«Kurnazlık» la başarıya ulaşma veya para kazanma birçok mizah hikâyesine tema olmuştur. Her nedense büyük bir çoğunluk, toplum kurallarını çiğneyen kurnazlıkları işitmekten ölüyü bir zevk duyuyor. Ayrıca geçmişteki hatâlarımız yağlandıra ballandıra anlatmaya kalkışmamız da düne nazaran bugün kendimizi daha üstün sandığımızdan olsa gerek.

Kurnazlığı, sözde yâni bir sohbet sırasında ortaya çıkaramayan çoğu kişiler bunu eylem biçiminde gerçekleştirebilir. Herhalde bizim de en çok mizah aldığımız konular bu kişilerin hayatlarından alınmış parçalarından meydana getiriliyor. İşte Macar mizahçısı Frigyes Karinti de bu hepmizmin çok iyi bildiği «Kurnazlık» temasını işlemiş hikâyesinde.

Macaristan'ın en büyük mizahçısı olarak bilinen Karinti'ye okuyucuları «Kahvelerin Sokrat» adını takmış. Gerçekten de günlük yaşamın (günlük yaşamın çoğunun pastane kahve ve barlarda geçtiğini kabul edersek) kahve ve barlarda cereyan eden komedi ve trajedilerini bizlere mâsum bir dille yansıtan yazar Balkan mizahı etkisi altında çok sayıda eser vermiştir.

SÖZÜN KISASI

DİNLEYEN KİM?

Son günlerde jilet tüketiminde şimdiye kadar görülmemiş bir artış kaydedilmiş.

Sebebinin ne olduğunu biliyor musunuz?

Derdimizi anlatacağız diye dilimizde tüy bitti de.

ESKİ TAS, ESKİ HAMAM

Yeni zamlar dargelirileri güç duruma sokmuş.

Yalan efendim, billâhî yalan Asırlar var ki onlar hep aynı durumdalar.

ZAHMET ETMESİNLER

Orta Doğu'daki son savaştan sonra Ruslar ve Amerikalılar Akdenizdeki gemilerinin numaralarını değiştirmeye karar vermişler.

Boşuna gayret...

Dünya onların bütün numaralarını biliyor artık.

EL İNSAF

Hükûmetin kurulmasına ilişkin çabaları televizyon ekranına aktiren filmler bulanık diye TRT'ye veriyansın edenlerin haddi hesabı yok.

Bu kadarı da insafsızlık doğrusu.

Filme alınan olaylar bulanıkta bunda TRT'nin suçu ne?

ÖNCE CAN, SONRA CANAN

Dörtbin metre yüksekten kendilerini gök kubbenin mavî boşluğuna gözlerini kırpmadan bırakan sporcu kızlar demişler ki:

— Sevgililerimizden vazgeçebiliriz ama paraşütlerimizden asla.

Tabii...

Yoksa parçalanırlar.

BİZ ALIŞTIK

Doktorların yurda dönmesi için yeni tedbirler alınacakmış.

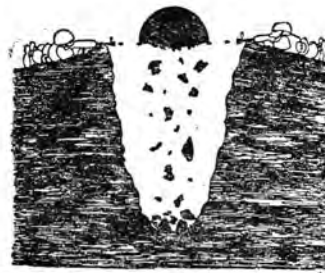
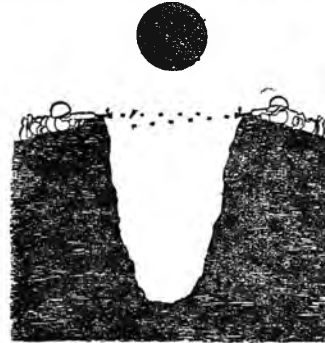
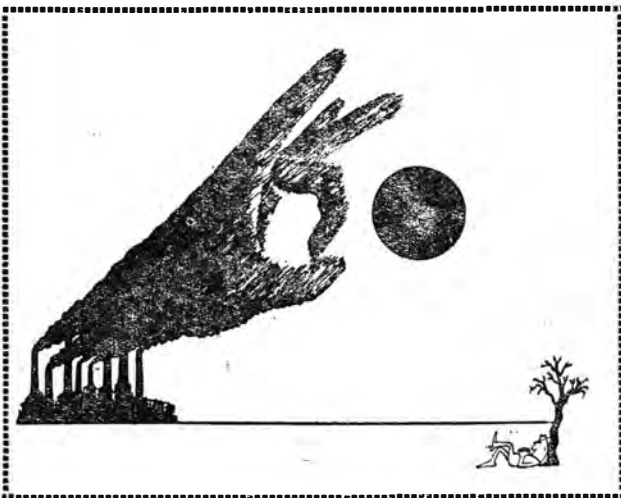
Dönmeseler de olur.

Nesli olsa biz hastane kapısından geri dönmeye alıştık.

Cerret CERİT

YUGOSLAV KARİKATÜRİSTİ MANCEK

Yugoslav karikatüristi MANCEK 1948'de Novomesto'da doğdu. Ljubliana Üniversitesinde halen İngilizce ve Tarih öğrenimi yapmaktadır. Geçimini çizgisi ile kazanan sanatçı birçok Yugoslav ve yabancı dergilerde sürekli olarak yer almaktadır.

Canavar Yarat doktor...

min ettik. Birtakım birbiri-
rinden acayip cam kavanozlar... fanuslar... boru-
lar... Kırmızı bir su kava-
nozların içinden cam bo-
rularla doluyor ve altın-
da gazocağı yanan bir kü-
çük kazanın içinde fokur-
duyor...

**suavi
sualp**

ve sinirleri bağladı. Ye-
mek borusunu iptal etti...
Cesedin diğer organlarını
bol sabunlu suyla yıkadı.
Ölmeden önce gayet kuv-
vetli bir bünyeye sahip o-
lan Haydar'ın maşallah iç
organları daha sağlam ve
tazeydi. Şimdi asıl mesele
ertesi sabah yapılacak e-
lektrosoktaydı...

Cesedi kendi haline bı-
rakıp dışarıya çıktılar...
Memduh, beyefendiye ağır
bir kahve yaptı. Tefvik
Senai kahvesinden keyifli
bir yudum aldı:

— İnşallah okuduğum
binlerce kitap ve ansiklo-
pedi beni mahcup etmez.
Yarın sabah ya herkesi
birbirine katıp ismimizi
altın harflerle yazacağız,
yahut da mezarlıkları tã-
ciz etmekten hapsi boyla-
yacağız...

— Ağzınızdan yel alsın
beyefendi. Ben sizin çok
derin bir ilim adamı ol-
duğumuza inanmasaydım,
otuz senelik karımı bıra-
kıp yanınıza gelmezdim...

— Eksik olma... Belki
de yaptığımız saçmasapan
bir şeydir. Fakat gayem
için kimse saçma diyemez.
Böyle bir adam düşün
Memduh... Hiç karnı acık-
mayacak... Canı ne bôrek,
ne pîrzola, ne ayran iste-
miyecek... Bunlardan mîl-
yonlarcasını fabrikasyon
olarak hazırladığımızı dü-
şün... O zaman pahalılık
hâpî yutacak... İnsanlar
yemek yemek istemese,
hiç acıkmasa, kasap,
bakkal, fırıncı, manav ne
halt eder?...

— Arada olan onlara o-
lur beyefendi...
— Hayır bir şey olmaz.
Çünkü onlar da acıkma-
yan insanlardan olacak.
Yaptığımız mideler be-
li ra gibi ufak bir paraya
çıkıyor. Herkes bu mide-
lerden kullanabilir...

— Bir kere daha size o-

lan hayranlığını bildirme-
me müsaade eder mis-
niz?...

— Daha etme... Sekiz
saat sonra edersin... Hale
şu Haydar'ı bir canlandı-
ralım... Sonra önüne ye-
mekleri sürelim. Bakalım
ne gibi bir reaksiyon göz-

terecek...

— Ya canlanmazsa... Bi-
liyorsunuz, iki gündür ö-
lü...

— Aptal gibi konuşma...
Doktor Frankenstein'in
notları üzerine çalıştık...
Canlanmaması için hiçbir
sebebi yok. Yalnız bir kor-
kum var...

— Nedir beyefendi?...

— Şehir cereyanı... İste-
diğimiz voltaji tutturamaz-
sak Haydar kılını bile cy-
natmaz.

— Hahsızınız... Volta-
j düşerse hâpî yutarız...

— Neyse... İnşallah ak-
silik olmaz... İşığı kapa-
ve git yat... Sabah beni
tam yedide uyandır...

— İyi geceler beyefendi.

Çok çalıştınız. İyi bir uy-
ku sizi yarına hazırlasın
inşallah...

Memduh elektrigi söndü-
rerek çıktı... Profesör
Tevfik Senai, bir müddet
gözleri tavandan sarkan e-
bajurda, baktı... baktı...
Sonra uykuya daldı.

Horozların üç ötüşleri-
le uyanan Memduh, he-
men kalktı. Kahvaltıyı ba-
zırladı... Sonra beyefendi-
nin kapısını vurdu:

— Uyanın beyefendi...
Saat yedi...

Profesör Tevfik Senai
giyinmiş olarak kapıda gö-
ründü:

— Kalktım bile... Hadi
bir iki lokma atıştıralım
ve aşağıya inelim... Su içi-
yapmak için sabırsızlanı-
yorum. Bugün büyük bir
zafer olacak bizim için...

İki kafadar alelacele

kahvaltılarını ettiler. Son-
ra paldır küldür, heyecan
ve telaşa aşağıya indiler.
Haydar'ın cesedi aksamki
durumda onları bekliyord-
du. Tefvik Senai son bir
muayene yaptı:

— Güzel... Dikişler buz
tutmuş... Biraz talk pud-
rası serp...

Memduh söyleneni yap-
tı. Profesör yüksek volta-
jı gösteren levyenin yanına
geldi:

— Elektrodları hastanın
kafatasına geçir...

— Geçirdim...

— Gronometreyi altmış
dokuza ayarla...

— Ayarladım...

— Vibrasyonu aç...

— Aktım...

İkisinin de heyecandan
dilleri kurumuştu. Bu çok
tarihi bir andı. Tefvik Se-
nai bir şeyler mırıldandı
ve şalteri aşağı indirdi...
İndirmesiyle birden labo-
ratuvarın içini mavi bir e-
lektrik şeraresi doldur-
du... Vınlama duyuldu...

Kulaklara büyük zarar ve-
ren bu vınlama sifıra dog-
ru inmeye başladı... İkisi
de gözlerini hastaya dik-
mişlerdi... Kuvvetli ceryan
Haydar'ın bütün vücudunu
hükmetti altına aldı... Kas-
lar gerildi. Sinirler şokla
kasıldı... Veee birden Hay-
dar hop diye yattığı yer-
den kalktı...

— Başardık... Oldu...

Mucize bu!...

Haydar, birbirine sarıl-
mış ortada zıplayan iki a-
dama baktı. Beynindeki
gelişmeler içinde olanları
ve olabilecek çıkarmaya
çalıştı. Elini midesine gö-
türdü... Gözlerini dikmiş
kendisine bakan Tefvik
Senai ve Memduh'a dik
dik baktı...

Profesör dilini zorla ağ-
zında döndürerek sordu:

— Nasılsınız?... Yiyecek
bir şey ister misin Hay-
dar?...

Haydar masadan kalktı.
Tam bir canavar sesiyle
güldü ve bağırdı:

— Tabii... Sizdi yiyec-
ğim!...

O kadar kısa bir zaman-
da onların üstüne atıldı
ve yedi ki, zamanını bu-
rada saniyelere bile sığdı-
mak mümkün değil... Ma-
aleser elektronik rüde
ters çalışmış ve insanlığın
başına bir canavar musal-
lat olmuştur...

Şimdi Haydar'ın yasa-
lanması için polis ekiple-
ri seferber olmuştur. Dik-
katli olun... Üstünde kah-
verengi elbise bulunan tri-
yari birine kapıyı açma-
yın... Siz de yer... Bizden
söylemesi...

HAYATIN başdöndü-
rücü pahalılaşmasın-
dan dolayı toplum
içinde birçok kişilerin a-
kılarını yavaş yavaş yitir-
dikleri bir zamanda yaşa-
dığımızı bilmemek için
salak olmak lazım. Çünkü
pahalılık insan beyinleri
üzerinde ekzonovik etkiler
meydana getirmektedir.

İşte bu yolda tozutanlar-
dan ve kendini profesör
sanan biri, korkunç deni-
lecek bir teşebbüse geç-
mişti... Profesör olmadığı
halde bu ünvanı kendine
takıştırarak Tefvik Senai,
Çamlıca'nın arkalarında,
Bulgurlu köyü civarında,
ıssız bir bahçe içinde tut-
tuğu evde melun veya
menhus şeyler yapmaya
çalışıyordu. Kendine göre
insanlığa büyük bir hîz-
met yapacağını sanan bu
herifin yanında sadece
Memduh adında yetmişlik
bir adamı vardı.

Aralık ayının iç dondu-
ran bir gecesinde, iki göz-
ge evden çıkmış ve Ümrani-
ye mezarlığına doğru se-
ğirtmişti Profesör Tevfik
Senai ve adamı Memduh'.
tan ibaret olan bu iki göz-
gecinin bir el arabasını o-
attıkları bir hakikatti. Beş
on dakika sonra mezarlı-
ğın kuytu karanlıklarına
dalan iki herif, birer ha-
yalet gibi, iki gilin önce
trafik kazasında ölen
kamyon şoförü Haydar'ın
mezarının başına geldiler.
Senai Tefvik, gencekten ge-
len bir sesle mırıldandı:

— Kazmaya başla Mem-
duh. Ancak yarın saati-
miz var. Cesedi bir an ön-
ce götürmeliyiz!

Memduh, yetmiş yaşın-
dan umulmayacak bir çe-
viklikle kazmayı kaptı ve
kazmaya başladı. Kazma-
yı her vuruşunda taze top-
rak değişti. Kürekle ka-
bartılanları kenara attı.
Birkaç dakika sonra tabu-
tun tahtası göründü...

İki adam kapağı açıp ce-
sedi çıkardılar. Arabaya
koydular ve evin yolunu
tuttular... O sırada bir kö-
pek uğursuz gecenin ka-
ranlığını yırtmasına ulu-
yordu...

Ancak korku filmlerinde
görülen bu dehşet verici
sahnelerden sonra, profe-
sör bozuntusu ve adamı e-
ve geldiler. Arabayı arka
kapıdan soktular:

— Kapıyı iyice kapa...
Sonra yardım et de cesedi
şu masaya yatıralım...

Şimdi şoför Haydar'ın
cesedi kirli bir tahta ma-
sanın üstünde yatıyordu.
Fakat gözlerimizi etrafta
gezdirdince olabilecekleri rah-

— Yeter be... Mecliste muhalefet, evde muhalefet!..

Yetkili Organlar

KENAN AKINCI

AS politikacı Şaban Has, günümüzün en politik politikacılarındandır.

Çocukluğunda daha belliydi başırlı bir politikacı olacağı. Bütün davranışlarında ve sözlerinde bunu gösteren belirtiler vardı. Örneğin, bir arkadaşı başka bir arkadaşını arıyordu da, geldi, Şaban'a sordu:

— Şaban, Ramazan'ı gördün mü?

— Gördüm...
— Nerede?
— Bilmem, hızlı hızlı geçti.
— Ne yana gitti?

O zaman Şaban:

— Şu yana gitti... der, kollarını göğsünde çaprazlayarak, sağ elinin işaret parmağıyla sol yünü, sol elinin işaret parmağıyla da sağ gösterirdi.

Orta öğretim çağlarında da sürdürdü politik gelişimini...

Arkadaşları arasında:

— Duydunuz mu?... Keşan'da gökten karyola yağmış! diye bir «sansasyonel haber» patlatıyor, arkadaşları konuya ciddiyetle eğildikleri zaman da:

— Ben öyle bir şey söylemedim. «Kar, yola yağmış» dedim. Kar dediğin dağa, bayıra yağar da yola yağmaz mı?... diyerek, kolaylıkla sözü çeviriyordu.

Öğretmenlik yaptı bir ara. O yıllarda da politik antrenmanlarına ara vermedi. Kızdığı tembel öğrencisine ağız dolusu:

— «Çalış!...» diye bağıyor, «Baban gibi eşek olma!» diye tamamlıyordu.

İttifakı oğlundan öğrenecek baba; yel yepelek, yelken kürek; sap yeyip saman püskürerek; tozu dumana katarak geldiğinde de bütün şirirliğiyle sırtıyor:

— Aaa, çok istirham ederim Hasan beyciğim!... Ben öyle bir şey demedim ve diyemem de. Sizde yanlış nakletmişler. Tam tersine, âciz takdîrkârınız olarak mahduma dedim ki: «Çalış ba-

ban gibi!... Eşek olma!» dedim. Kelimesi kelimesine böyle dedim... diyerek, açık bıraktığı kapıdan tornistan ediyordu.

Birçok dalavereli işlere girip çıkarak, türlü dümenler çevirerek, stajını tamamladı.

Politik yeteneğinin verdiği sezgiyle, en uygun zamanı ve en uygun ortamı seçti, kendine en uygun partiden adaylığını koydu... Parlak bir başarı kazandı ve seçildi.

Partide de gösterdi kendisini. Partisi adına o konuşuyordu artık...

Kısa zamanda görevinin inceliklerini kavradı. Hele demokratik pozlarda görünmeyi sağlayan o sihirli sözleri hemen doladı diline:

«— Partimizin yetkili organları vardır. Yetkili organlarımıza danışmadan bir şey söyleyemem...»

Bu sözleri kullanarak demokrasinin aslanı görünmek için en ufak fırsatları bile kaçırmamaya çalışıyordu.

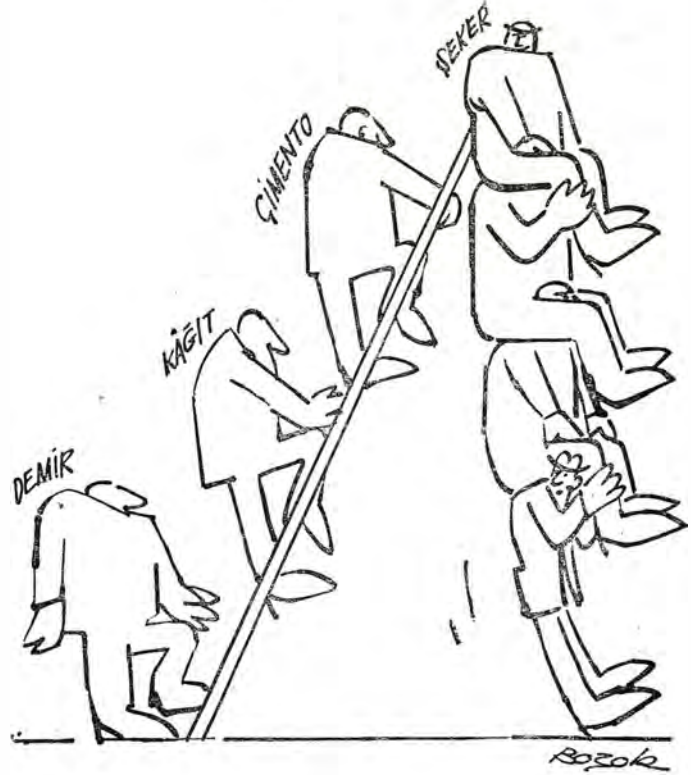
— Beyefendi, kurulacak hükümette sizin de görev alacağınız söyleniyor...

— Bu konuda bir şey söyleyemem. Mesele yetkili organlarımıza götürülür, onlar uygun görürlerse...

— Beyefendi, koalisyonu sizin kuracağınız söyleniyor?...

— Bu konuda konuşmaya mezun değilim. Yetkili organlarımız karar verirlerse...

— Efendim, ekonomik durumu

— Yeni zamlar sırada bekliyor. —

nasıl görüyorsunuz?

— Ben şöyle ya da böyle bir görüş öne süremem. Partimiz yetkili organları...

— Şaban bey, ispanağın kilosu beş liraymış. Bu konuda?...

— Yetkili organlarımıza danışmadan bir şey diyemem...

Doğuştan politik yeteneği olduğundan, bu sözü herkesten çok benimsemiş, bir ceket ya da bir şapka gibi uydurmuştu kendisine. Kimi kez yanlış durumlarda da kaçırmıyordu ağızdan:

— Beyefendi saatiniz kaç acaba?

— Yetkili organlarımız... Pardön... Sekizi çeyrek geçiyor.

— Şaban bey, nasılsınız?

— Partimiz yetkili... Ha.. teşekkür ederim efendim.

Sanırsınız ki adam parti yetkili organlarına danışmadan tuvalete gitmez.

Bir sevgilisi vardı Şaban Has'ın. Şaban kadını çok seviyordu ama kadın ona yüz ver-

miyordu. O yüzden evlenmemişti.

Şaban politikada başarı gösterdiğinden piyasası yükselmeye, kadın bir gün kendiliğinden çıkageldi. Bir yerlere gittiler, bir şeyler yediler içtiler; kısa zamanda kaynaştılar. Arada hep politikadan söz ediyordu Şaban. Kadın işi en sonuna vardırma için:

— Sen bırak şimdi politikayı falan da, gel biz içerde kendi koalisyonumuzu kuralım.

Politik durumuna zarar getirecek bir skandaldan korkan Şaban Has, daha ileri gitmekten çekinerek:

— Yetkili organlarımız... diyecek oldu.

— Orasını düşünme, dedi kadın. Yetkili organlarımız hallederler o işi.

Sonunda Şaban «He» dedi bu işe.

Fakat ne yazık ki Şaban'ın yetkili organları bu konuda hiç de yetkili değillerdi!...

ASORTİ RAZİYE

İş Bankası Şöleni

BİR ÇEKİLİŞTE

20

MİLYON

*Türkiye İş Bankası,
33 090 talihliye
yalnız bir çekilişte
20 Milyon lira tutarında
para ikramiyeleri dağıtıyor.
Bu güzel fırsattan
yararlanmak için
tasarruflarınızı
31 Aralık akşamına kadar
İş Bankasında toplayınız.*

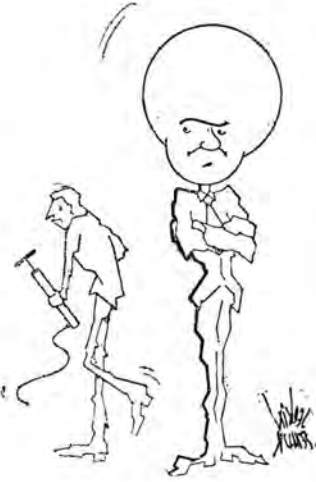
**65 ADET
100.000
LİRA**

**75 ADET
25.000
LİRA**

99 adet 1000 lira
2900 adet
1000 liralık tahvil
ve 29 951 talihliye
çeşitli
para ikramiyeleri

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... Ücretsiz PDF kitap indir <https://rantey.org>

— Öf be... Ne geveze adammış!..
(Seçkin TEMUR)

İŞYOK!

Bir kış gecesi köy odasında konuşuyorduk Aniden içeri komşu köyden iki kişi girdi Soğuktan şedeta donmuşlardı. Sobanın başına üstüstü. Gelenlerden daha genç olanı:

— Cennette atış var mıyıkı lan? dedi.

Yaşı olanı bilgiç bilgiç karşılık verdi:

— Ula get işine. Cennette arış olu mu?... Atası cehennemde vs...

Öbürü umutsuz, kafasını iki yana sallayarak:

— Disene ki bubalık orda da işyok...

Ömer SUNGUR
Gürmer Kövü Öğretmeni
Yapraklı/CANKIRI

SPIKERE TAVSİYE

Radyodan spiker haberleri okuyor, biz de evcek dinliyoruz. O sırada spiker yurdumuzda yangın çıkan ormanları saymaya başladı. Dinliyoruz, dinliyoruz bitmiyor. Canı sıkılan anneannem birden:

— Bırak kuzum yangın çıkan yerleri, çıkmayan yerleri say da haberleri hemen bitiriver! dedi.

Sermet SOMUNKIRAN
Tepegöz Yol Sokak Oz Apt.
Daire: 5

Çiftçehavuzlar/Göztepe

YEŞİL ATKILI

Hanım kızlarımızdan birisi, ana caddede yavaş yavaş yürüyerek temiz hava almaya çalışıyordu. Boynunda yeşil (ama bağırın cinsinden) bir atkı vardı. Biz de tesadüfen arkasından yürüyoruz arkadaşımızla. Bu arada iki delikanlı, hanım kızımıza musallat oldu.

Gençlerden biri:
— Üüüf be yeşile de bayılırım haaa! dedi. Hanım kızımız şöyle bir arkaya döndü ve beğenmemiş gibi bir davranışla tekrar yürütmesine devam etti.

Delikanlı biraz sonra tekrar:
— Üüf anam... dedi. Bu yeşili alacaksın kardeşim... Hah hah haal...

Sonunda kızcağızı dayanamadı. Arkasındaki gençlere dönerek:

— Affedersiniz, madem ki bu kadar yeşili çok seviyorsunuz, annenize söyleyin sizi çayır'a salıversin, dedi ve yürüdü.

Bu söz karşısında gençler yönlerini değiştirdiler.

Alp ARPAD
Cemil Topuzlu Cad. No: 2/2
Kızıltoprak/İSÜANBUL

SİZİN İÇİN

O NASIL SULAR?

Karı koca bir yaz akşamı, köyden yirmi dakika uzaklıktaki tarlalarına sebze sulamak için giderler. Kocası biraz sonra karısına.

— Sen köye git, ben sular gelirim, der

Karısı da pekiyi diyerek köyün yolunu tutar. Biraz yürüdükten sonra gökyüzüne bakar ve Ay'ın da kendisi ile yürüdüğünü görür ve sevinir.

Nihayet eve varınca hemen pencereye koşar, bakar ki Ay olduğu yerde duruyor. O zaman Ay'a:

— Sağol, beni getirdin ama kocam tarlayı karanlıkta nasıl sular? Bir zahmet tarlaya git de karanlıkta kalmasın demez mi!

Seyit Ali ÇAKMAK
PTT. Müdürü
Doğanhisar/KONYA

BİR TAŞLA İKİ KUŞ

— Baba sen her zaman. «Benim bilmediğim bilmece yok» derdin

— Eve! övünmek gibi olmasın.

— Oyleyse sana bir bilmece soracağım. Bilmezsen bu karnede getirdiğim zayıflara göz yumacağım. Söz mü?

— Peki, sor bakalım...

— O halde bil bakalım... Kedi yavrusu neden gözü kapalı doğar?

Çocuğun babası biraz düşünür sonra:

— Bilemiyeceğim galiba oğlum. Sen söyle bakalım?

— Aç gözü olmasın diye... İddiayı kazandım. Karnede gelecek zayıflara kızmayacaksın. Söz verdin. Sakın unutma.

Erdal KARASU
Gürün Lisesi 6. Fen. No: 1057
GÜRÜN

— Bu dansı bana lütfeder misiniz?!.
(Selçuk BAŞER — Burdur)

ERKEKSEN BAK!

Pencerelerimiz karşı karşıya
Ama yürek ister bakmaya.
Bir anası var
Dillere destan
Kızcağıza nefes aldurmıyor,
Camdan.
Bir kalbimiz var
Yanyana,
Şanssız kız sevgiden yana.
Bir âbisi var

Kızın gözünü övacak
Belki kız onun yüzünden
Evde kalacak.
Değil anası, âbisi
Tüm olmazlar yıkılacak
Kız en sonunda
Benim olacak.
YASAR BERBEROĞLU
Rıhtım Cad. Velialemdar han
Karaköy/İSTANBUL

— Bu gece ne yapacağım?...
(Hüseyin YAZGAÇ)

— Enerji sorunu, mum ışığında tartışıldı. —
(Mehmet ASLAN — Uşak)

GENÇ TRAFİKÇİ

Polis komiseri, yaya olarak görevli genç bir trafik memuruna göreceği vazifeyi anlatır. Ve kavrayıp kavrama-ıçını anlamak için kendisinden görevini izah etmesini ister

— Çok hızlı giden vasıtaları durdururum ve şoförlere süratli gidenin çok tehlikeli olduğunu söylerim... diye cevap verir genç memur.

— Çok güzel. Pekiyi eğer senin ikazına rağmen durmayanlar olursa ne yaparsın?

— O zaman onları merkeze götürürüm!...

Selçuk KULAKSIZ

BEKARLIK

Öğretmenlik yaşamını anlatan edebiyat öğretmenimiz sözünün bir yerinde:

— Tam dört yıl bekâr yaşadım... dedi.

Bunun üzerine sınıfımızın şakacı Muhittin:

— Sizininki de birşey mi efendim, dedi. Ben tam onaltı yıldır bekârım.

NOT: Arkadaşımız 1957 doğumludur.

Hüseyin DENİZ
İlköğretmen Okulu öğrencisi
Akşehir/KONYA

MEMURUN TÜRKÜSÜ

Aybaşı gelince artar sevincim
Cız eder yüreğim ortalarında
Ne akıl kalır da ne de bilincim
Hele hele bir de sonlarında.

İki üçtür derken borç bini aştı
Buna benden de çok masraım saştı
Bilmeliydik oğlum sonumuz yaştı
Dost aradık biz el aralarında.

Alıştık bir kere parasızlığa
Bu yolda başvurduk biz arsızlığa
Boyunu eğdikçe vefasızlığa
O düşman arattı vurmalarında.

Yutarız kazığı hap diye diye
Sormaz olduk ama şifa ne diye
Sermaye böyle yüklenir kediye
Gırtlığımız bu en son boğumlarında.

Bu onadır şu da buna derken biz
Aynı onunda tarzan kesiliriz
Eller gibi sağda solda değiliz
Takozaadık biz geçim yollarında.

M. EKREM ÇEKER
Evren Ticaret Bürosu. Hendek/SAKARYA

**gün ışığını
aratmaz!**

EN İYİSİNİ İSTEYİNİZ :
EDISON
 az sarfiyat
bol ışık

(İlançılık: 3554 — 199)

Akbaba
 • Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası •

Sahibi: Ergin ORTAÇ, yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, sekreter: Selami M. Yurdatap, İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 150 kuruş. Eksik sayılarınızı 150 kuruşluk posta pulu göndermek suretiyle idarehanemizden isteyebilirsiniz.

HALA BİR
KONUT
SAHİBİ
DEĞİLSENİZ
İHMAL ETTİĞİNİZ BİRŞEY VAR DEMEKTİR

**TÜRKİYE
EMLAK KREDİ
BANKASI**

evinizin bankası herkesin bankası

Adlarımız... Soyadlarımız... **ERHAN TİĞLİ**

— 20 —

VİCDAN: Kişinin kendi niyet ve eylemlerini ahlak bakımından iyi ya da kötü bulması. bulunç. duyma, dalma, inanç anlamlarına gelen Arapça kadir, ve erkek adıdır. Koymanın bu adı. Şimdi onun sesini dinleyen yok!...

VUŞLAT: Sevenin sevdiğine kavuşması. Arapça bir addir.

«Sihhat sonu dert olmasa, vuslat sonu hicran»
(Ruhî)

VÜŞ'AT: Genişlik, bolluk, fırsat anlamına gelen Arapça bir erkek adıdır.

VOLKAN: Yanardağ anlamına gelen bir erkek adıdır.

YAKUP: Oğlu Yusuf'un başına gelenler yüzünden çok üzülen, ağlayan gözleri kör olan bir peygamberdir. Edebiyatta üzüntü, kaygı sembolüdür. Erkek adıdır.

YAKUT: Genellikle kırmızı olan değerli bir süs esyasıdır. Sarı ve güzelin dudağı divan edebiyatında bu adla anılır.

«Köyden şehre gelse bir Türkün kıızı İnci yakut ister mercan beğenmez»
(Kazak Abdal)

YAVUZ: Pek sert, yaman, kıyak anlamına gelen bir erkek adıdır.

«Yavuz gelio Yavuz Suları yara yara Kız ben seni alacam Basını vura vura.»

YASAR: Çocuğumuz yasasın diye kor çocuklarına analar babalar bu adı onlara. Ama ev bark sahibi olunca, her gün bin defa ölürler, Yaşar'lar çarşıda, pazarda.

«Ümidi yelken gibi açarak bir gemiye Sonsuz mesafelere doğru açılcam diye

Bir güzel gün, bir sükûn, bir bahar beklivorum»
(Yaşar Nabı Nayır)

YAHTA: Anlamını bilenlerce, çocuğumuz vasasın dileğiyle konan bir addir. Ünlü ad: Yahya Kemal

YILDIZ: Gökyüzünde görülen ışıklı cisimlerden her birinin adı. Kadının adı olarak geçer.

Eskimiş film yıldızlarını kırıp kırıp şarkıcı yapırlar bizde...

«Gökte yıldız yüzaltmış Kasların kalem çatmış İnsanoğlunu topraktan Seni nurdan varatmış»

YILDIZIM: Bulutun buluta ve da yere elektrik bosanması. Erkek adı olarak kullanılır. Etliye sütüye ka-

rışmayan rahat eder. Kanşan yıldızları üstüne çeker...

YILMAZ: Çocuğumuz yılmasın diye bu adı koymuşlardır analar babalar. Ama ilk başta, «Odu var. Oğ verim ha» diyerek kendileri yıldır. mışlardır çocuklarını...

YİĞİT: Güçlü ve yürekli anlamına gelen Türkçe bir addir. Erkek lere konur.

«Kıldan köprü yaratmışın Gelsin kullar geçsin deyu Hele biz şöyle duralım Yiğit isen geç a Tanrı»
(Kaygusuz Abdal)

YONCA: Bir çayır bitkisi. Kadın adı olarak da kullanıldığı görülür. «Olme eşeğim, ölme, yoncalar bitecek» diye bir söz vardır.

«Evlerinin önü yonca Yonca bitmiş dam boynuca Al beni koynunda sakla Aman aman dayanmam.»

YUSUF: Güzellik sembolü bir addir. Yusuf ile Zeliha adlı öykü ünlüdür. Anlamı: Genç.

«Mavidir mavustura Yel vura savustura Yusuf Züleyha gibi Hık bizi kavustura.»

YÜCE: Yüksek. Öztürkçe bir addir. Erkek ve kadın adı olarak kullanılabilir. Bu adın dilek ifade eden «YÜCEL» biçimi de vardır.

YÜKSEL: Yukardaki adın bir başka türlü. Çocuğumuz bizim gibi çıce kalmamın diyen anneler babalar bu adı koyarlardı çocuklarına. Çünkü bilirler ki, sairin dediği gibi:

«Yüksel ki yerin bu yer deşildi Dünyaya geliş hünere değildi»

ZAFER: Birçok emekler ve tahlil keli uğraşmalar sonucu ulaşılan sonuç, utku, üstün gelme anlamına gelen bir erkek adıdır. Arapcadır. Bizde bütün galibiyetler zafer, yenilgiler hezimet sayıldığı için tam bize lâyık bir addir bu.

ZAHİD, ZAHİDE: Din emirlerine aşırı bağlı, bütün düşüncesi bu emirlerin yerine getirilmesi olan kişidir, ham sofu demektir. Mutasa-vı-larca böyle kişiler sevilmez, bunlara alay edilir. Nedim, şöyle seslenir bir zahide:

«Güzel sevmekte zahid müşkilin var ise bizden sor Bizim ol fende çok tahkikimiz itkanımız vardır.»

ZAİM: Zaamet sahibi. kefil anlamına gelen eski ve Arapça bir addir. Ne demişler, boş vaktin çokska

Cumhuriyet döneminde TÜRK MİZAHİ

Hazırlayan: AZİZ NESİN

Cumhuriyet dönemindeki en önemli 55 mizah yazarının hayatları, sanatları üzerine yorumlar ve seçilmiş en güzel mizahî eserleri... 70 ünlü yazar 55 mizah yazarını anlatıyor.

Bu eser, AKBABA'nın CUMHURİYETİMİZİN 50. YILDÖNÜMÜ ARMAĞANIDIR.

5 renkli ofset kapak, 480 sayfa, fiyatı 30 lira.

BÜTÜN KİTAPÇILARDA

Genel dağıtım: BATES

şahit, paran çoksa kefil ol. İşin yoksa bu adı koy çocuğuna..

ZATİ Kişilik, özlik, özel anlamına gelen Arapça bir erkek adıdır.

«Yoluna cânâ revan etsem gerek
Yüzüme bin hışam ile baktı dedi
canım dedim
canın mı var
(Zatî)

ZEHRA: Yüzü pek parlak olan anlamına gelen Arapça bir kadın adıdır. Hazretü Muhammed'in kızı Fatma'nın lakabıdır.

AYAGA DÜŞEN ŞİİR

YAHUT

LOSTRA SALONU

Ayağa mı düştü şiir
Ayak türabın olayım
Lostra Osman
Parlat şu kunduraları

Akşama randevum var
Boyasız kundurayla randevuya
gidilmez

Dost başa
Düşman ayağa bakar iki gözüm
Parlat şu kunduraları

Boyacılık da bir cins şairlik
Şairlik de bir çeşit boyacılık
Sen boyayım
Ben boyayım
Lostra Osman
Allahe sen
Parlat şu kunduraları

Varsın altı patlak olsun
Varsın üçüncü pençe de kopsun.
Senin nene gerek
Vur cilâyı
Ayna gibi olmazsa para yok.
Ayak türabın olayım Osman
Parlat şu kunduraları

Sen parlat
Ben parlatayım
Varsın desinler be kuzum
Ayağa düştü şiir
Osman nur olsun ellerin
Parlat şu kunduraları
(Mümtaz Zeki Taşkın)

ZEYNEP: Anadolu'da, şarkılarda, türkülerde çok rastlanan bir kadın adıdır. Sûs anlamına gelen Zeyn ile su anlamına gelen Ab'in birleşmesinden meydana gelen, değerli taş anlamını kapsayan bir addır.

ZEYNEBİME ŞİİRLER

İçli mi içli, derin mi derin
Dipsiz kuyu gibi kalpleri vardı
Eski sevgililerin
Şehzadeler öperdi eteklerimizi
Hatırlar mısın, her masal avutur
Her şarkı ağlattı bizi?

Yedi cücelerden, parmak çocuklardan dostumuz vardı
Ümitler, hayaller, arzular
Kelebek kanatlarında yaşardı

Büyük mü büyük, sonsuz mu
Tırmandığımız dallarda kalmış
Çocukluğumuz,
(Jülide Gülizar)

(Devamı var)

(Benson Reklam: 29 — 200)

İş bilenin...

Maliyetinden çok ucuza saat satıyım iddia eden saatçi, oldukça zengindi. Bir arkadaşı:
— Anlamıyorum, dedi, saatleri hem maliyetinden ucuza satıyorsun, hem de durumun yerinde. Nasıl oluyor bu?
— Nasıl mı oluyor? diye saatçi cevap verdi. Müsterilerimin satın aldıkları saatleri tamir ede ede para kazanıyorum.

Adsız kız

Barda oturmuş içiyordu. Kapıdan çok güzel bir kızın girdiğini görünce, barmene:
— Bu güzel kızın adı ne? diye sordu.
Barmen gülmeyerek:
— Onun adı yoktur efendim, dedi. Ona ihtiyacınız olunca «Hişt» diye sesleniniz, hemen yanınıza gelirl...

Yazısız

Gönül meselesi

Doktor, müşterisi olan ve kalbinden şikâyet eden kadına:
— Hiç üzülmeysiniz madam, dedi. Kalbiniz sapa sağlam. Bu kalbe sahip olmak için neler veririm, neler...
Kadın mahcup bir şekilde gülmeyerek:
— Çok teşekkür ederim, diye cevap verdi. Neyse ki evli değilim...

Olur şey değil!

Bir adamın oldukça havalı bir eşi vardı. Bir gün bir arkadaşına:
— Ne kadar fevkalâde bir şey değil mi! dedi. Oğlum büyüdü. Çe bana daha çok benziyor...
— Doğru ve gerçekten de inanılacak şey değil! diye arkadaşı mırıldandı.

Yazısız

Zamana göre

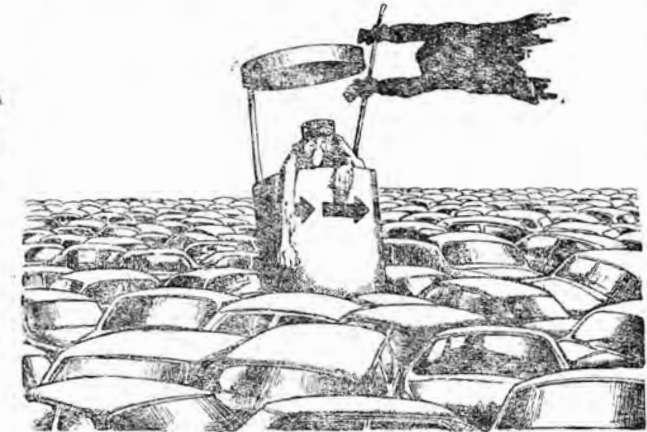
Baba, okuldan bir mükâfata eve dönen oğluna:
— Geçen sene dört mükâfat aldığın halde bu sene neden bir? diye sordu.
— Gün geçtikçe her şeyin değerinin arttığını söyleyen sen değil misin baba?...

Sinir hastası

Sinir buhranları geçiren bir kadın, oğluyla birlikte doktora gitmişti.
— Bu haller yalnızlıktan başınıza geliyor, dedi doktor. Evleniniz.
Oğlu atıldı:
— Aman doktor, altmışbeş yaşımdan sonra mı?...
Kadın asabi asabi bağırdı:
— Sen sus, doktordan daha iyi mi bileceksin?...

İşsizlik!

Paris'te karşılaştılar.
— O! diye bağırdı biri. Valley kasabasının doktoru... Nasılsınız?...
— İyiyim.
— Valley'i terkettiğinizi duyduğum. Doğru mu?
— Evet.
— Muayenehaneniz çok iyi işliyordu. Neden kapattınız?...
Doktor içini çekerek:
— Öyleydi, diye mırıldandı. Ama ne yazık ki Valley'de kimse kalmadı. Hepsi birer birer öldüler.

Yazısız

Kör dilenci

Çocuk, kör bir dilenciye para verdikten sonra babasının yanına döndü.
— Ona para verirken beneni çıkarabiliyordun, dedi babası. Herkes karşı terbiyeli davranmak gerek.
— Ama baba, kördü o...
— Ya değilse, para toplamak için yapıyorsa?...

Çıplak dansöz

Güzel ve çıplak dansöz, çıplak bir hayranına:
— Ne kadar garip, dedi, erkeklerin bir kısmı sadece yüzüne, bir kısmı da sadece ayaklarına bakıyorlar.
Çıplak adam cevabı yapıyordu:
— Bense, bakışlarımı orta yerde tutmayı tercih ederim.

Heyhat!

Gece, karanlık yolda bir saldırıya uğrayan yaşlı kıza karakola getirmişlerdi. Komiser:
— Size saldırı tanyabildiniz mi? diye sordu.
Yaşlı kıza içini çekerek:
— Nerede bende o talihi diye cevap verdi.

At

Bir kadın, doktoruna telefon ederek:
— Doktor, bir jokey olan kocam şimdi kendini at sanıyor. Ne yapayım?
— Ruhî bir bozulmadır bu. Geliniz görüşelim.
— Tamam doktor Şimdi üstüne semerini vurup, dört nala gelirim.

Yazısız

YAZISIZ

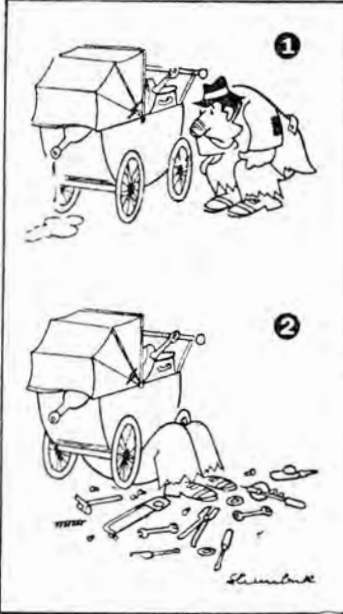

YAZISIZ

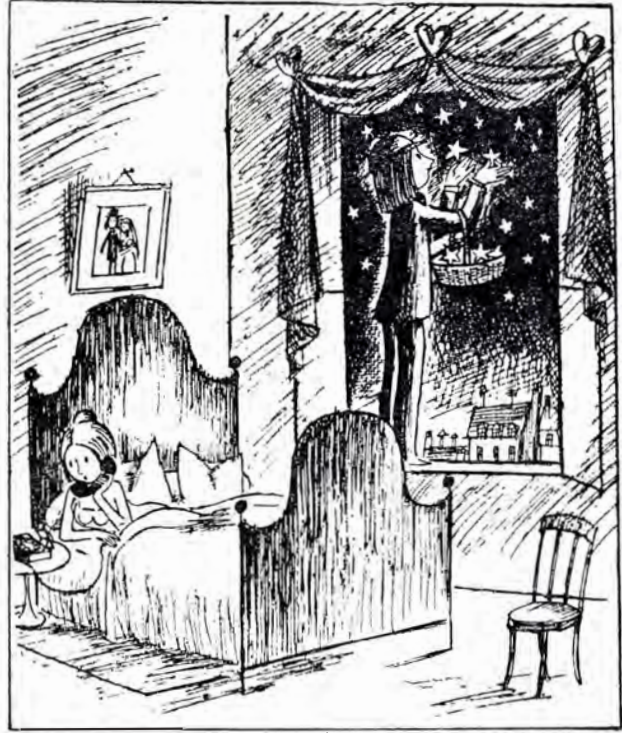
Dünya Karikatürleri

YAZISIZ

YAZISIZ

- EYET ANNECİĞİM, ŞAİR OLDUĞUNU BİLİYORUM AMA İLE DE YILDIZLARIN ALTINDA SEVİŞMEK ŞART MI ?..

- DUR YAHU! "KUCAĞIMA GEL YAVRUM,, DEDİMSE SANA DEMEDİM!..

- APANDİSİTİNİ HANGİSİNİN AMELİYAT EDECEĞİNİ TARTIŞIYORLAR!..

SERVET MÜJDESİ

BÜYÜK YIL SONU ÇEKİŞİNGE

11

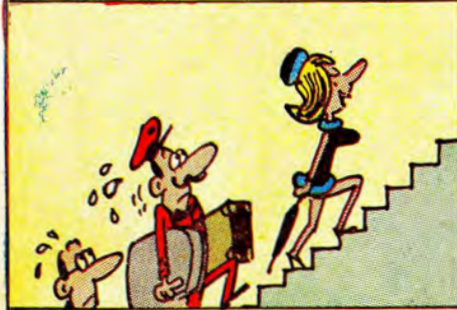
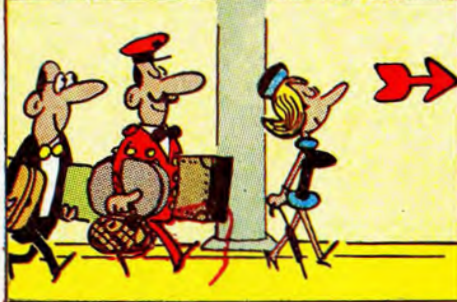
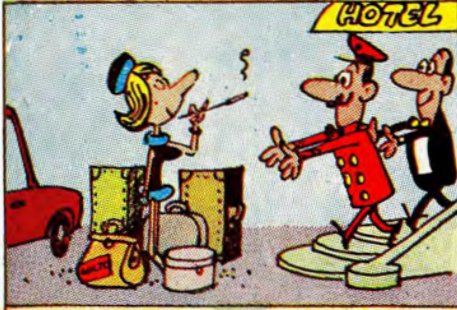
MİLYON LİRA

TUTARINDA PARA ve TAHVİL İKRAMIYESİ

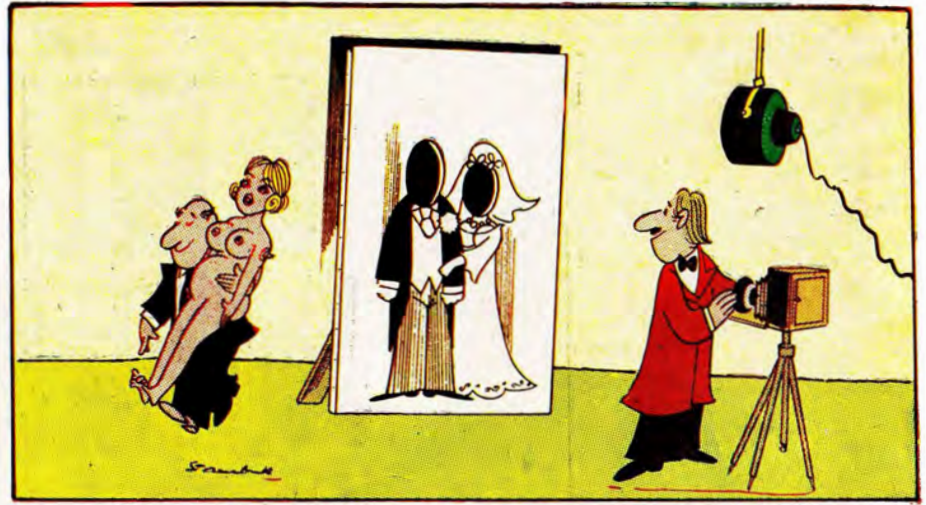

AKBANK

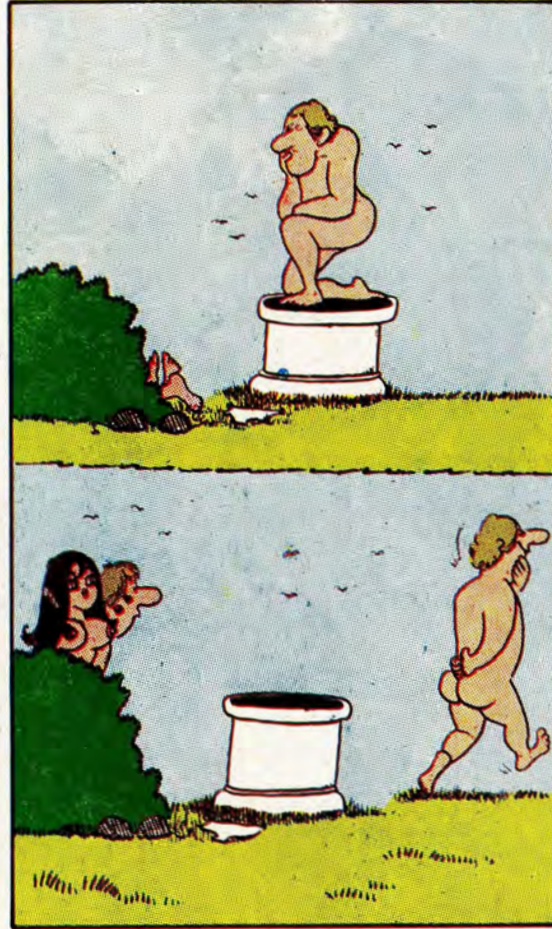
Akbaba

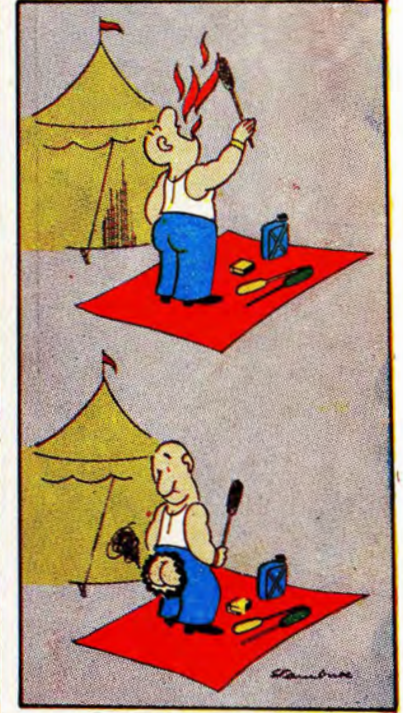
YAZISIZ

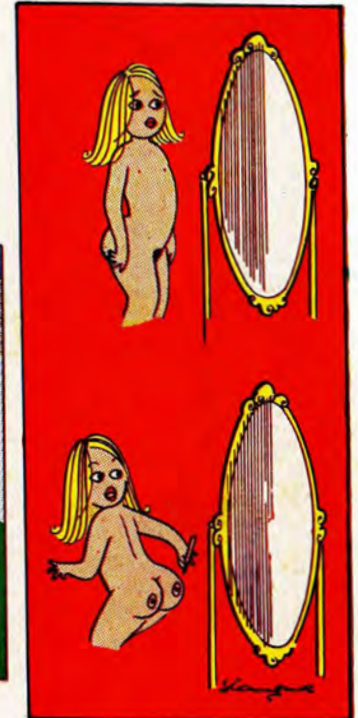
YAZISIZ

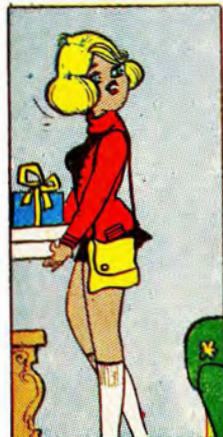
YAZISIZ

YAZISIZ

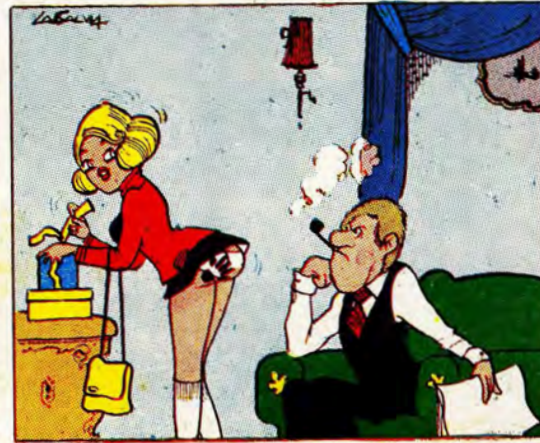
YAZISIZ

- POSTANEYE GİTTİM

- SONRA DA GARA-
JA UĞRADIM

- AMA, GARAJA UĞRADIĞIMI
NEREDEN ANLADIN?